

วารสารการศึกษาไทย

THAILAND EDUCATION JOURNAL

กุมภาพันธ์ - มีนาคม ๒๕๖๑ : ปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๑๔๓

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
Office of the Education Council
www.onec.go.th

๕๖ ปี

สำนักงานเลขาธิการ
สภาการศึกษา

สกศ. จัดพิธีทำบุญวันคล้าย
วันสถาปนา

สำนักงานเลขาธิการ สภาการศึกษาครบรอบ ๕๙ ปี

เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๑ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจัดงานวันคล้ายวันสถาปนาสำนักงานฯ ครบ ๕๙ ปี ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ โดยมีพิธีถวายเครื่องสังเวยศาลพระภูมิชัยมงคล พิธีสงฆ์ ทั้งนี้สำนักงานฯ ได้มีมนต์สมเด็จพระวันรัต เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพฯ มาปาฐกถา เรื่อง “การศึกษา กับพระพุทธศาสนา” โดย ดร.ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ เลขาธิการสภาการศึกษา และศาสตราจารย์กิตติคุณ นายแพทย์จรัส สุวรรณเวลา ประธานคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา ดร.ชัยยศ อิ่มสุวรรณ์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา ดร.สมศักดิ์ ดลประสิทธิ์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา นายเฉลิมชนม์ แน่นหนา ที่ปรึกษาด้านระบบการศึกษา ผู้บริหาร ข้าราชการ และข้าราชการบำนาญของ สกศ. เข้าร่วมรับฟังอย่างพร้อมเพรียง

สวัสดีค่ะ ท่านผู้อ่านทุกท่าน ๑๔ กุมภาพันธ์ ของทุกปี นับเป็นวันสำคัญของชาวสภาการศึกษา เพราะวันนี้เป็น “วันคล้ายวันสถาปนาสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา” ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งจวบจนวันนี้ ครบรอบ ๕๙ ปี แล้วจะวารสารการศึกษาไทยฉบับเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม ๒๕๖๑ นี้ จึงขอนำประวัติความเป็นมาของสำนักงานเลขาธิการสภาศึกษามาบอกเล่าให้ผู้อ่านทุกท่านได้ทราบ นอกจากนี้ยังมีรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติของสถานที่ตั้งสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาในปัจจุบัน ซึ่งน้อยคนนักที่จะทราบว่าเป็นที่ดินที่ซื้อจาก “เจ้าจอมอาบ” (หนึ่งในเจ้าจอมก๊กอ) ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มานำเสนอไว้ใน “บทความ ๑” และนับเป็นสิริมงคลที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาได้มีโอกาสต้อนรับ “สมเด็จพระวันรัต” เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหารและกรรมการมหาเถรสมาคมที่ท่านมาปาฐกถาให้ความรู้เรื่อง “การศึกษากับพุทธศาสนา” เนื่องในวันคล้ายวันสถาปนาสำนักงานฯ ครบรอบ ๕๙ ปี ติดตามอ่านได้ใน “บทความ ๒”

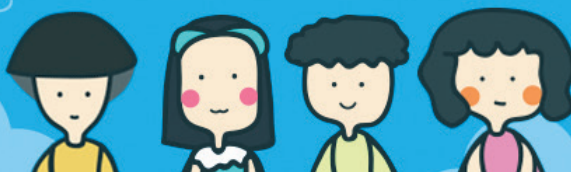
วารสารการศึกษาไทยฉบับนี้ มีข่าวสารความเคลื่อนไหวด้านการศึกษาที่น่าสนใจมานำเสนอทุกท่านอีกหลายด้าน เช่น ร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ ซึ่งขณะนี้คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปศ.) และสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กำลังระดมความคิดเห็นจากทุกภาคส่วนในประเด็นต่าง ๆ ตาม พ.ร.บ. ติดตามอ่านรายละเอียดได้ใน “บทความ ๓” เรื่อง “สกศ. ร่วมกับ กอปศ. ระดมความคิดเห็น ร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่” และหากท่านต้องการทราบความคืบหน้าในการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับประเทศไทย ๔.๐ สามารถติดตามอ่านได้ใน “บทความ ๔” เรื่อง “ขับเคลื่อนการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมไทย” ท่านจะได้ทราบว่ากลุ่มอาชีพใดบ้างที่ไทยกำลังเร่งผลักดัน นอกจากนี้ท่านผู้อ่านสามารถติดตามความก้าวหน้าของการปฏิรูปการศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ได้ในบทความ “กฎหมายน่ารู้” เรื่อง “การปฏิรูปการศึกษาภายใต้การปฏิรูปประเทศของรัฐบาลนายกรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา” และติดตามองค์ความรู้ผลการวิจัยต่าง ๆ เช่น สภาวะการณ์การศึกษาไทย ตัวชี้วัดปีการศึกษาเฉลี่ยของประเทศไทยวัยแรงงาน หรือการยกระดับคุณภาพและมาตรฐานวิชาชีพ ฯลฯ ได้ ในฉบับนี้

สุดท้าย ขอฝากให้ท่านผู้อ่านทุกท่าน อย่าลืมตอบแบบสอบถามที่อยู่ด้านหลังวารสารฉบับนี้ด้วยนะคะ เพราะทุกความคิดเห็นของท่านจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนา และท่านสามารถติดตามข่าวความเคลื่อนไหวทางการศึกษาได้จากเว็บไซต์ของสำนักงาน www.onec.go.th ท่านที่สนใจสามารถ download วารสารทั้งฉบับได้ในเว็บไซต์สำนักงานฯ และหากท่านใดยังไม่ได้เป็นสมาชิก Facebook “เด็กไทยในฝัน โดยสภาการศึกษา” อย่าลืมเข้าไปกด like กด share นะคะ เพราะจะเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่ท่านจะได้ทราบข้อมูลข่าวสาร และร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสำนักงานฯ ได้ค่ะ แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้าสวัสดีค่ะ

บรรณาธิการ

เด็กไทยในฝัน

โดย สภาการศึกษา

www.onec.go.thแบบสอบถาม
สภาการศึกษา

วารสารการศึกษาไทย

THAILAND EDUCATION JOURNAL

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
Office of the Education Council

www.onec.go.th

กุมภาพันธ์ - มีนาคม ๒๕๖๑ ปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๑๔๓

สารบัญ

๓ บทความ ๑

- ๕๙ ปี สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

มาลี รุจิระปริญา
สำนักอำนวยการ

๖ บทความ ๒

- สมเด็จพระวันรัต ปาฐกถา “การศึกษากับพุทธศาสนา”

ทัศนวัลย์ เนียมบุบผา
สำนักสื่อสารองค์กร

๘ บทความ ๓

- สกศ. ร่วมกับ กอปร.ระดมความคิดเห็น
ร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ ฉบับใหม่

วรัญญกรณ์ คุณเวช
สำนักสื่อสารองค์กร

๑๒ บทความ ๔

- ขับเคลื่อนการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมไทย

ธีระพนธ์ คำธมฤทธิศร
สำนักนโยบายและแผนการศึกษา

๑๔ บทความ ๕

- เงินกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย:
ผลการเปลี่ยนแปลงนโยบายสู่การปฏิบัติที่เปลี่ยนไป

อโณทัย สุขเจริญโกศล
สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาระบบการเรียนรู้

๑๖ บทความ ๖

- ความท้าทาย ๑๒.๕ ปี ภายใน พ.ศ. ๒๕๗๙ เป้าหมายตัวชี้วัด
ปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรไทยวัยแรงงาน

ภาณุพงศ์ พนมวัน
สำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา

๑๘ บทความ ๗

- รายงานสภากรรมการการศึกษาไทยในเวทีโลก พ.ศ. ๒๕๕๙/๒๕๖๐

บรรณากรณ์ อมรพรลีน
สำนักประเมินผลการจัดการศึกษา

๒๓ บทความ ๘

- แหล่งการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ :
ชุมชนพิพิธภัณฑ์การศึกษาของไทยและเกาหลีใต้

เอกพล ดวงศรี
สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาระบบการเรียนรู้

๒๗ บทความ ๙

- การยกระดับคุณภาพและมาตรฐานวิชาชีพครู :
ประเด็นที่ท้าทายในการปฏิรูปการศึกษา

สำเนา นี้อทอง
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนานโยบายด้านการเรียนรู้ สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาระบบการเรียนรู้

๓๓ กฎหมายน่าน้ำ

- การปฏิรูปการศึกษาภายใต้การปฏิรูปประเทศของรัฐบาล
นายกรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

มารุต ทิรัญศรี
สำนักพัฒนากฎหมายการศึกษา

๓๖ แบบสอบถาม

คณะที่ปรึกษา

เลขาธิการสภาการศึกษา
(ดร.ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์)

รองเลขาธิการสภาการศึกษา
(ดร.ชัยยศ อิ่มสุวรรณ์)

รองเลขาธิการสภาการศึกษา
(ดร.สมศักดิ์ ดลประสิทธิ์)

ที่ปรึกษาด้านระบบการศึกษา
(นายเฉลิมชนม์ แน่นหนา)

ผู้ช่วยเลขาธิการสภาการศึกษา
(นางเรืองรัตน์ วงศ์ปราโมทย์)

ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ

ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนการศึกษา

ผู้อำนวยการสำนักประเมินผลการจัดการศึกษา

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาคุณภาพการศึกษา

ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาระบบการเรียนรู้

ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา

ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร

ผู้อำนวยการสำนักนโยบายความร่วมมือกับต่างประเทศ

ผู้อำนวยการสำนักสื่อสารองค์กร

ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการอิสระ
เพื่อการปฏิรูปการศึกษา

บรรณาธิการ

นางสาวสุวีณา เกษณะชิล
ผู้อำนวยการสำนักสื่อสารองค์กร

นางสาวทัศนวัลย์ เนียมบุบผา
ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

นางสาวณัฐพร จริยะปัญญา
นางจิตติวราตา แห้วเพชร

ถ่ายภาพ

นายสุภาชัย พันธุ์เดช
นายบุรุษชาติ ทิมพิทักษ์

วัตถุประสงค์การจัดทำ

- เพื่อรายงานข่าวสารความเคลื่อนไหวความก้าวหน้าเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาในแต่ละเดือน
- เพื่อนำเสนอตัวอย่างความสำเร็จเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาในด้านต่าง ๆ ต่อสาธารณชน
- เพื่อเป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กับบุคคล/หน่วยงานต่าง ๆ

๕๙ ปี

สำนักงานเลขาธิการ สภาการศึกษา

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกอ.) มีพัฒนาการอันยาวนาน จากห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งในตึกคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยมหิดลในปัจจุบัน) ถนนศรีอยุธยา มาเป็นอาคาร ๔ ชั้น และ ๕ ชั้น เลขที่ ๙๙/๒๐ ถนนสุขุทัย เขตดุสิตในปัจจุบัน เมื่อสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม และ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้ออกกฎหมายจัดตั้งสภาการศึกษาในระยะนั้นเพื่อพิจารณาปรับปรุง วางแผนโครงการศึกษาของชาติให้เหมาะสมแก่กาลสมัย และสอดคล้องกับแผนการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานจัดตั้งสภาการศึกษาแห่งชาติ พัฒนาเรื่อยมาเป็นคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ ในปัจจุบัน

สถานที่ตั้ง

ในสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้ออกกฎหมายการศึกษา เห็นควรจัดตั้งหน่วยงานการศึกษาขึ้น โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และซื้อที่ดินจากเจ้าจอมอาบ ซึ่งเป็นนางสนมฝ่ายในในสมัยพระพุทธเจ้าหลวง บริเวณถนนสุขุทัย เขตดุสิต จำนวน ๒ ไร่ ๒ งาน ๕๗ ตารางวา ในวงเงิน ๖,๒๐๖,๗๐๐ บาท (หกล้านสองแสนหกพันเจ็ดร้อยบาทถ้วน) ได้ดำเนินการก่อสร้างอาคาร ๑ และย้ายบุคลากรมาจากวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒ รวมระยะเวลา ๕๙ ปี

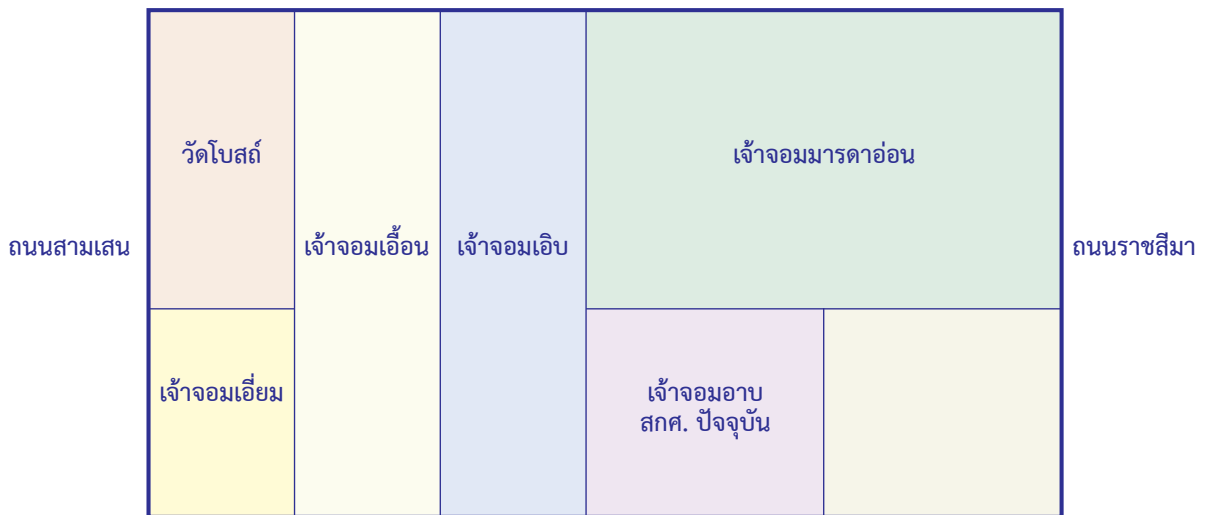
“เจ้าจอมอาบ” เกิดที่จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔ เป็นธิดาลำดับที่ ๑๒ ของเจ้าพระยาสุรพันธ์พิสุทธิ์ (เทศ บุนนาค) กับท่านผู้หญิงอู่ ขณะที่ยังดำรงตำแหน่งเป็นสมุหเทศาภิบาลมณฑลราชบุรี ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากชาวเปอร์เซียที่เข้ามารับราชการในสมัยกรุงศรีอยุธยา ตอนปลาย เจ้าจอมอาบถวายตัวรับราชการฝ่ายในเป็นเจ้าจอมในสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงพร้อมกับเจ้าจอมมารดาอ่อน เจ้าจอมเอี่ยม เจ้าจอมเอื้อน เจ้าจอมเอิบ “ในนามก๊กอ” และน้องต่างมารดาอีก ๒ คน เจ้าจอมแก้ว และเจ้าจอมแสง

ก่อนที่พระพุทธเจ้าหลวงจะเสด็จสวรรคต ได้สร้างเรือนให้กับเจ้าจอมก๊กอ อไว้ที่วังสวนสุนันทา วังบางปะอิน และพระราชวังบ้านปืน จังหวัดเพชรบุรี สำหรับพระราชวังบ้านปืนได้ให้เจ้าพระยาสุรพันธ์พิสุทธิ์ (บิดา) เป็นคนเลือกสถานที่การสร้างที่ตำบลบ้านปืน พระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์ซื้อที่ดินสร้างพระราช นิเวศน์เป็นที่ประทับแรม และมีแผนที่จะพระราชทานให้ กับเจ้าจอมทั้ง ๕ ภายหลังจากที่ไม่ได้รับราชการฝ่ายในแล้ว แต่มีทันเสร็จก็เสด็จสวรรคตเสียก่อน จึงปล่อยทิ้งร้าง ไปจนสิ้นสมัย และมาเริ่มปรับปรุงจนแล้วเสร็จในสมัย รัชกาลที่ ๙ เมื่อครั้งที่เจ้าจอมอาบ ย้ายมาอยู่ที่วัง สวนสุนันทา (ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา)

พร้อมกับเจ้าจอมพี่ ๆ น้อง ๆ ซึ่งต่างก็มีเรือนของตัวเอง เจ้าจอมอาบไปมาหาสู่กับพระเจ้าบรมวงศ์เธอพระองค์เจ้า อาหารทิพยนิภา พระราชธิดาสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงกับ เจ้าจอมมาดาชุ่ม เจ้าจอมอาบได้รับเลี้ยงบุตรชายของ คุณพูนเพิ่ม ไกรฤกษ์ ภายหลังจากมีการเปลี่ยนแปลง การปกครอง ๒๔๗๕ รัชกาลที่ ๗ ได้พระราชทาน อนุญาตให้เจ้าจอมก๊กอสร้างตำหนัก สวนนอก ติดคลองสามเสน ถนนราชสีมา และถนนสุขุขทัย ปัจจุบัน คือ ที่ตั้งของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ส่วนพระองค์เจ้าอาหารทิพยนิภา ได้ย้ายมาอยู่ที่ ตำหนักทิพย์ ถนนราชวิถี บริเวณเชิงสะพานซังฮี้ ในปัจจุบัน

คลองสามเสน

ถนนสุขุขทัย

“เจ้าจอมอาบ” มีรูปร่างผอมบางไม่เลือกรับประทาน อาหารที่วิจิตรพิสดารไปกว่าน้ำพริก หรือพริกขิง หรือ พริกกับเกลือ ชอบปลูกต้นไม้ ที่เหลือให้เห็นคือต้น จามจุรีสีทอง (ต้นไม้ใหญ่ตรงบันไดทางขึ้นอาคาร ๑ สกศ.) ในบั้นปลายชีวิตเจ้าจอมอาบสนุกอยู่กับ การเลี้ยงหลานบุตรชายคนโตของคุณพูนเพิ่ม ไกรฤกษ์ ท่านมีชีวิตรอยู่ที่ตำหนักทิพย์ และชายที่ดินสวนนอก ให้กับรัฐบาลสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ก่อนจะ ถึงแก่อนิจกรรม

ในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๐๔ เจ้าจอมอาบ ถึงแก่อนิจกรรมด้วยโรคหัวใจวาย ณ โรงพยาบาลศิริราช รวมอายุได้ ๘๐ ปี พระราชทานเพลิง ณ สุสานหลวง วัดเทพศิรินทราวาส เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๐๔ อนุสาวรีย์ของเจ้าจอมอาบอยู่ใกล้กับอนุสาวรีย์เจ้าจอม มารดาชุ่ม และเสด็จพระองค์อาหารทิพยนิภา ณ สุสานหลวง วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม กรุงเทพฯ

ประวัติและความเป็นมา ของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

“สภาการศึกษาแห่งชาติ” มีจุดกำเนิดจาก “สภามหาวิทยาลัยแห่งชาติ” ซึ่งเริ่มมีขึ้นในสมัยของ จอมพล ป.พิบูลสงคราม เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๔๙๙ โดยมีเลขาธิการสภามหาวิทยาลัยแห่งชาติเป็นผู้ควบคุม สำนักงานฯ อันนับเป็นทบวงการเมืองฐานะเทียบเท่ากรม มีหน้าที่รับผิดชอบในราชการของสภามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและดำริให้มี คณะกรรมการปรับปรุงแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อวาง นโยบาย ปรับปรุงและวางแผนการศึกษาระดับต่าง ๆ ให้ มีมาตรฐานดีขึ้น ดังนั้น จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติ สภาการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๐๒ ให้โอนกิจการ

และอำนาจหน้าที่ของ “สภามหาวิทยาลัยแห่งชาติ” มารวมไว้ใน “สภาการศึกษาแห่งชาติ” ที่ตั้งขึ้นใหม่ “สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ” เป็นส่วนราชการในสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน รองนายกรัฐมนตรีเป็นรองประธาน และผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติคนแรกคือ “ศาสตราจารย์ ดร. กำแหง พลางกูร”

จอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี เป็นประธาน
ในพิธีเปิด สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๑๐

พระราชบัญญัติสภาการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๐๒ นั้น ได้รับการปรับปรุงครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ โดยได้ปรับปรุงแก้ไขหน้าที่ของสำนักงานฯ ให้เด่นชัด โดยเฉพาะในเรื่องการวางแผนพัฒนาการศึกษา การกักเงินเพื่อการศึกษา การวิจัยทางการศึกษา การบริหารงานบุคคลในมหาวิทยาลัย และการส่งเสริมการดำเนินงานวิทยาลัยเอกชน

บทบาทของสภาการศึกษาแห่งชาติได้เปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่งเป็นสมัยรัฐบาลจอมพลถนอม กิตติขจร โดยได้มีการจัดตั้งทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐขึ้น เพื่อควบคุมและส่งเสริมการศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐ รวมทั้งได้ตั้งสำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาเอกชนขึ้นในกระทรวงศึกษาธิการเพื่อควบคุมและส่งเสริมการศึกษาเอกชน จึงมีการกำหนดหน้าที่และแบ่งส่วนราชการที่เกี่ยวข้องใหม่ และได้เปลี่ยนชื่อ “สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ” เป็น “สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ” รับผิดชอบนโยบายและแผนการศึกษาทุกระดับ

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้มีประกาศใช้ พ.ร.บ. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๒๑ สำคัญคือ เน้นบทบาทของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ไปในด้านเสนอแนะนโยบายแผนการศึกษาแห่งชาติ แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ การวิจัยและการประเมินผล กำหนดมาตรฐานและการประสานงาน

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เพื่อให้เหมาะสมชัดเจนและสอดคล้องกับการดำเนินงานด้านการพัฒนาการศึกษาของชาติในสถานการณ์ปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ขึ้น และให้ยกเลิกพระราชบัญญัติคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๒๑

พระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้ได้มีการปรับปรุงและเพิ่มองค์ประกอบคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติที่มีอยู่เดิมให้มีจำนวนมากขึ้น เพื่อให้ครอบคลุมหน่วยงานทางการศึกษาและกำหนดอำนาจหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติไว้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในส่วนของการประสานการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดและพัฒนาการศึกษาของกระทรวง ทบวง กรม และหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการศึกษาให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนทางด้านการศึกษาของชาติ

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ในสมัยพันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี มีนายปองพล อดิเรกสาร เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เปลี่ยนชื่อสำนักงานฯ เป็น “สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา” ตามระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ รวม “สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา” เป็นองค์กร ๑ ใน ๕ องค์กรหลักของกระทรวงศึกษาธิการ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ มีอำนาจหน้าที่เสนอแผนการศึกษาของชาติที่บูรณาการศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม และกีฬา กับการศึกษาทุกระดับ นโยบาย แผน และมาตรฐานการศึกษา รวมทั้งการสนับสนุนทรัพยากรเพื่อการศึกษา

สมเด็จพระวันรัต ปาฐกถา

“การศึกษา กับ พุทธศาสนา”

วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๑ ดร.ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ เลขาธิการสภาการศึกษา และศาสตราจารย์กิตติคุณ นายแพทย์จรัส สุวรรณเวลา ประธานคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา ดร.ชัยยศ อิ่มสุวรรณ์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา ดร.สมศักดิ์ ดลประสิทธิ์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา นายเฉลิมชนม์ แน่นหนา ที่ปรึกษา ด้านระบบการศึกษา ผู้บริหาร และข้าราชการ สกศ. เข้าฟังปาฐกถา เรื่อง “การศึกษา กับ พระพุทธศาสนา” โดย สมเด็จพระวันรัต เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร และกรรมการมหาเถรสมาคม

สมเด็จพระวันรัต กล่าวโดยสรุปว่า การจัดการศึกษาให้ประสบความสำเร็จนั้น สิ่งสำคัญคือ ทำให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม ยึดหลัก “บ ว ร” คือ “บ้าน” “วัด” และ “ราชการ” รัฐต้องคิดว่า จะทำอะไรให้ “บ้าน” และ “วัด” เข้ามามีส่วนร่วม ทำอย่างไรจึงจะสร้างให้เกิดความรู้สึกร่วมที่ว่า โรงเรียน ไม่ใช่ของกระทรวงศึกษาธิการ แต่เป็นของลูกหลานของเราเอง ประโยชน์ที่เกิดขึ้นก็เกิดกับลูกหลานของเราทุกคนจึงต้องช่วยกันดูแล ราชการหรือโรงเรียนเป็นผู้ประสาน ปัจจุบันโรงเรียนมีจำนวนมาก บางโรงเรียนมีนักเรียนจำนวนน้อย จึงคิดว่าควรลดปริมาณโรงเรียน และเพิ่มคุณภาพ เพิ่มเทคโนโลยี ส่วนการเรียนการสอน

ควรคัดเลือกครูที่มีความสามารถและดีที่สุดในวิชานั้น ๆ มาสอนผ่านสื่อ เพื่อให้เด็กมีความรู้ไม่เหลื่อมล้ำกัน มีครูเป็นที่เลี้ยงและอธิบายเด็กให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

สำหรับความเกี่ยวข้องระหว่างพุทธศาสนากับการศึกษา กล่าวได้ว่า การศึกษานั้นมีคุณและโทษ คนที่มีความรู้มาก แต่ใช้ความรู้ในทางที่ผิด ก็สามารถทำผิดได้มาก เพราะรู้ช่องหลบเลี่ยงมาก ด้วยเหตุนี้จึงต้องปลูกฝังด้วยหลักธรรมตั้งแต่เด็ก และในการสอนเรื่องศาสนาไม่ควรระบุว่า เป็นวิชาสอนศาสนาใดศาสนาหนึ่ง เพราะมีหลายศาสนา ซึ่งจะเป็นกำแพงปิดกั้น ควรใช้ว่าสอนคุณธรรม จริยธรรม เพราะทุกศาสนาต่างมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ ให้สานุศิษย์เป็นคนดี ความดีเป็นสากล เป็นเกราะป้องกันไม่ให้ใช้ความรู้ในทางที่ผิด

คำว่า “คุณธรรม” กับ “จริยธรรม” มีความแตกต่างกันที่ “คุณธรรม” เป็น “นามธรรม” เป็น ความรู้ ส่วน “จริยธรรม” เป็น ความประพฤติ เป็น “รูปธรรม” ความรู้จะไม่มีประโยชน์ ต้องนำมาปฏิบัติ ดังนั้นโรงเรียนไม่ควรสอนเฉพาะความรู้ ต้องสอนจริยธรรมคือ ให้นำมาปฏิบัติด้วย เช่น หลังเข้าแถวเคารพธงชาติ ให้นักเรียนร้องเพลงเกี่ยวกับพระคุณของชาติ พระคุณของพ่อแม่ ครูควรอธิบายสั้น ๆ ทุกวัน เมื่อทำทุกวัน เด็กจะซึมซับในสิ่งที่ดีและจะทำซ้ำได้ยาก

ในด้านการศึกษากับพุทธศาสนานั้น คำสอนของพระพุทธเจ้า คือ สอนในสิ่งที่คนเรามีอยู่ตั้งแต่เกิด คือ กาย วาจา ใจ ซึ่งเป็นเครื่องมือสร้างความเจริญ ความสุข แต่ทำอะไรจึงใช้ให้ถูกต้อง จึงต้องศึกษาเรื่อง “ศีลสมาธิ ปัญญา”

“ศีล” เป็นสิ่งที่เราทุกคนมีอยู่ ศีล แปลว่า “ปกติ” เป็นความปกติของความเป็นคน ทุกคนมีอยู่ ถ้าไม่รักษาความปกติก็เป็นคนไม่ดี การปฏิบัติตาม ศีล ๕ คือไม่ทำร้ายร่างกาย ไม่ขโมยของ ไม่สำส่อนทางเพศ ศีล ๓ ข้อนี้เป็นการสอนให้ใช้กายให้ถูกต้อง ศีลข้อ ๔ เป็นเรื่องของ “วาจา” อย่าพูดปด อย่าพูดคำหยาบพูดส่อเสียด หรือเพื่อเจ้อ เป็นการรักษาวาจาให้ดี และศีล ข้อ ๕ คือการไม่นำของมีนเมา สิ่งเสพติดมาข้องเกี่ยวกับตน จะทำให้มีสติตลอดเวลา “สมาธิ” อยู่ที่ตัวเรา ใจของเราต้องฝึกตั้งใจให้ถูก อย่าตั้งใจผิด เพราะจะเกิดความทุกข์ เกิดความกังวล และ “ปัญญา” ใช้ปัญญากำกับความรู้ กำกับสำนึกความผิดถูก มโนธรรม ความผิดห้ามทำ ทำแต่สิ่งที่ถูก โดยใช้สติมาควบคุม บางคนรู้ว่าผิดแต่ทำไม่ถึงทำ นั่นเพราะคบคนชั่ว คนชั่วในที่นี้ไม่ต้องมองไกล คือ คนชั่วในตน คือ กิเลส โลก โมหะ ถ้าไม่มีสติมาควบคุมก็สามารถทำผิดได้ บางคนคบคนชั่วในตน

(กิเลส โลก โมหะ) จนสนิทคุ้นเคย ก็มีโอกาสมำกอดได้ง่าย การอบรมสั่งสอนจึงต้องเริ่มตั้งแต่เล็ก ๆ เพื่อบ่มเพาะให้เด็กเป็นคนดี

สรุปได้ว่า การศึกษา สิ่งสำคัญ คือ การเปลี่ยนให้ทุกคนรู้สึกเป็นเจ้าของ รู้สึกว่าโรงเรียนเป็นของชุมชน ผู้อำนวยการโรงเรียนต้องมีอัธยาศัยที่ดีกับผู้ปกครอง มีการเยี่ยมผู้ปกครอง และรัฐควรมีนโยบายที่แน่นอนและต่อเนื่อง ทั้งนี้เน้นต้องปลูกฝังให้เด็กมีคุณธรรมจริยธรรมตั้งแต่ยังเล็ก ๆ โดยต้องเรียนรู้แบบให้ลงมือปฏิบัติเพื่อให้เห็นจริง

หลังจากนั้น สมเด็จพระวันรัต ทำพิธีเจิมห้องพระพุทธรูป ซึ่งใช้ชื่อว่า “ห้องสมเด็จพระวันรัต” ตั้งอยู่ชั้น ๕ อาคาร ๒ เพื่อเป็นสิริมงคลเนื่องในวันคล้ายวันสถาปนาสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ครบรอบ ๕๙ ปี ณ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ โดยมีเลขาธิการสภาการศึกษา พร้อมผู้บริหาร และข้าราชการเข้าร่วมพิธี

สกศ. ร่วมกับ กอปศ.

ระดมความคิดเห็น ร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ ฉบับใหม่

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) ร่วมกับคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปศ.) จัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อยกร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ โดย เลขาธิการสภาการศึกษา (ดร.ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์) เป็นผู้กล่าวรายงาน รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ รองประธานคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา เป็นประธานเปิดการประชุม เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๑ ณ ศูนย์ประชุมวายุภักษ์ โรงแรมเซ็นทรา บาย เซ็นทารา ศูนย์ราชการและคอนเวนชันเซ็นเตอร์ แจ้งวัฒนะ จังหวัดนนทบุรี

ดร.ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ เลขาธิการสภาการศึกษา

กล่าวว่า สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ในฐานะฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา จัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อยกร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ขึ้น เพื่อระดมความคิดเห็นในการยกร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่จากผู้ปฏิบัติงานด้านการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบนอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย จำนวน ๒๘๐ คน ใน ๕ ประเด็นสำคัญ ได้แก่ ๑) การศึกษาเพื่อการพัฒนาทักษะการดำรงชีวิต ๒) การศึกษาตามอัธยาศัย ๓) การศึกษาทางเลือก ๔) การวัดผลและประเมินผล

การจัดการศึกษา และ ๕) การสร้างความเข้มแข็งให้สถานศึกษา โดยสำนักงาน ฯ จะสรุปสาระสำคัญเสนอต่อคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษาเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดทำข้อเสนอร่าง พ.ร.บ. ดังกล่าวต่อไป

รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ

รองประธานคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา กล่าวปาฐกถาเรื่อง **การปฏิรูปประเทศด้านการศึกษา** ว่า ตามที่คณะรัฐมนตรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา โดยอาศัยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ให้มีหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาทั้งด้านเด็กเล็ก ด้านครูอาจารย์ ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านโครงสร้างของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการจัดตั้งกองทุนเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา ตลอดระยะเวลาของการดำเนินงาน กอปศ. ได้รับฟังความคิดเห็นจากทุกฝ่ายเพื่อเป็นแนวทางการจัดทำร่าง พ.ร.บ. ดังกล่าว มีข้อเสนอแนะที่น่าสนใจ อาทิ การสร้างคุณธรรมจริยธรรม การจัดหลักสูตรฐานสมรรถนะ และการให้อิสระในการบริหารจัดการของโรงเรียน กอปศ. หวังเป็นอย่างยิ่งว่า การประชุมในครั้งนี้จะได้รับฟังข้อเสนอที่เป็นประโยชน์เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาของไทยให้เป็นพลังสำคัญในการสร้างขีดความสามารถทางการแข่งขันของประเทศในเวทีโลกต่อไป

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์จิรุตม์ ศรีรัตนบัลล์

ประธานอนุกรรมการเฉพาะกิจศึกษาแนวทางการจัดทำพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติปาฐกถาเรื่อง **แนวทางการร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่** ว่า พ.ร.บ. ฉบับนี้มุ่งเน้นการศึกษาและการเรียนรู้ที่ครอบคลุมตลอดช่วงชีวิต โดยขยายบทบาทและปรับการจัดระบบการศึกษาให้ประกอบด้วย **การศึกษาตามระบบ** หมายถึง การศึกษาที่มุ่งหวังคุณวุฒิทางการศึกษา แบ่งเป็นการศึกษาในระบบสถานศึกษา การศึกษานอกระบบสถานศึกษา และการศึกษาทางเลือก **การศึกษาเพื่อการดำรงชีวิต** หมายถึง การศึกษาต่อยอดเพื่อการประกอบอาชีพหรือเพื่อการพัฒนาสมรรถนะเฉพาะด้านในการดำรงชีวิตของประชาชน และ **การศึกษาตามอัธยาศัย** หมายถึง การศึกษาเพื่อรองรับการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตของประชาชน

ร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ ถือเป็นเครื่องมือหนึ่งของการปฏิรูปการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ การจัดระบบการศึกษาของประเทศให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในอนาคตของประเทศ และมีความคล่องตัวที่จะรองรับความหลากหลายของการจัดการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต พ.ร.บ. ฉบับนี้ให้ความสำคัญกับผู้เรียนที่มีความบกพร่องหรือความพิการที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ และผู้เรียนที่มีความจำเป็นพิเศษให้ได้รับการจัดการศึกษาที่เหมาะสมและเอื้อต่อการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ

สำหรับประเด็นในการประชุมครั้งนี้ สืบเนื่องมาจากกรอบแนวคิดสำคัญของร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ใน ๓ ประเด็นสำคัญ ได้แก่ การสร้างการบริหารจัดการที่เป็นระบบสำหรับการศึกษาเพื่อการดำรงชีวิตและการศึกษาตามอัธยาศัย การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการจัดการศึกษา รวมถึงกลไกทางนโยบายที่สามารถทบทวนและชี้แนะทิศทางการจัดการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทั้งนี้ คาดว่า ร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ จะเสร็จทันภายในเดือนเมษายน ๒๕๖๑ ก่อนนำเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาต่อไป

ในการประชุมเชิงปฏิบัติการได้แบ่งกลุ่มระดมความคิดเห็นประเด็นยกย่องพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ เป็น ๕ กลุ่ม ดังนี้ **กลุ่มที่ ๑** เรื่อง **การศึกษาเพื่อการพัฒนาทักษะการดำรงชีวิต** โดยมีนายอรรถถการ ตฤณารังสี รองประธานคณะกรรมการการศึกษา หอการค้าไทย เป็นวิทยากรนำอภิปรายแนวทางการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนา

ทักษะการดำรงชีวิต **กลุ่มที่ ๒** เรื่อง **การศึกษาตามอัธยาศัย** โดยมี ดร.ชัยศ อิ่มสุวรรณ รองเลขาธิการสภาการศึกษาเป็นวิทยากร นำอภิปรายแนวทางการจัดการศึกษาตามอัธยาศัย **กลุ่มที่ ๓** เรื่อง **การศึกษาทางเลือก** โดยมี นายมานิตย์ คณะโต นิตกรชำนาญการพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เป็นวิทยากรนำอภิปรายแนวทางการจัดการศึกษาทางเลือก **กลุ่มที่ ๔** เรื่อง **การวัดและประเมินผลการจัดการศึกษา** โดยมี ศาสตราจารย์ ดร.สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ ประธานคณะอนุกรรมการสภาการศึกษาด้านการประเมินผลการศึกษา เป็นวิทยากรนำอภิปรายแนวทางการวัดและประเมินผลการจัดการศึกษาและ **กลุ่มที่ ๕** เรื่อง **การสร้างความเข้มแข็งให้สถานศึกษา** โดย นายวินัย รอดง่าย อดีตรองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และ ดร.ปรเมษฐ์ โมลี ผู้อำนวยการโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เป็นวิทยากรนำอภิปรายแนวทางการสร้างความเข้มแข็งให้สถานศึกษา ในการดำเนินงาน

ในแต่ละกลุ่มเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุมระดม
ความคิดเห็นเกี่ยวกับขอบเขตภาระงาน หน่วยงาน
ที่รับผิดชอบ และการสนับสนุนจากรัฐที่ต้องการได้รับ
เพื่อยกร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่

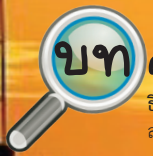
การประชุมเชิงปฏิบัติการ
เพื่อยกร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่

วันที่ 16 มีนาคม 2561

โดย สำนักรงานเลขาธิการสภาการศึกษา

ภายใต้การอำนวยการของ

ภาพจาก : <https://www.sbab.se/bloggen/experten-gissar-jag-vill-helst-inte-gissa/>

ภาพจาก : <https://www.autoinfo.co.th/wp-content/uploads/2016/08/AR-3080.jpg>

ขับเคลื่อนการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมไทย

รองนายกรัฐมนตรี (พลอากาศเอกประจิน จั่นตอง) ประธานกรรมการกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนกำลังคนภายใต้คณะกรรมการกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ เพื่อเร่งขับเคลื่อนกำลังคนใน ๗ กลุ่มสาขาอาชีพที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย เพื่อรองรับการผลิตและพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานในอนาคต การพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC) และการก้าวสู่ประเทศไทย ๔.๐ ตามที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาเสนอ ดังนี้ ๑) โลจิสติกส์โครงสร้างพื้นฐาน ๒) โลจิสติกส์และซัพพลายเชน ๓) หุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ ๔) เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและดิจิทัลคอนเทนต์ ๕) อาหารและเกษตร ๖) ปิโตรเคมี เคมีภัณฑ์ พลังงานและพลังงานทดแทน และ ๗) แม่พิมพ์

คณะกรรมการฯ ในแต่ละกลุ่มสาขาอาชีพ ได้จัดประชุมไปแล้วครบทั้ง ๗ คณะ และได้คัดเลือกสาขาอาชีพที่มีความจำเป็นเร่งด่วนทั้งในเชิงการค้าและคน

กำลังคน (ปริมาณ) และพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมให้มีสมรรถนะรองรับต่อการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีในแต่ละภาคอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว (คุณภาพ) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๒.๑ โลจิสติกส์โครงสร้างพื้นฐาน : ระบบราง

๒.๒ โลจิสติกส์และซัพพลายเชน : ๑. นักจัดการระบบโลจิสติกส์เพื่อการเกษตร ๒. พนักงานขับรถบรรทุกขนส่งสินค้าทางถนน (Smart Driver) ๓. นักวางแผนอุปสงค์ (Demand Planer)

๒.๓ หุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ : นักปฏิบัติการระบบอัตโนมัติและหุ่นยนต์ภายในองค์กร (Internal System Integrator) และ SI (System Integrator)

๒.๔ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และดิจิทัลคอนเทนต์ : ๑. สาขาเครือข่ายและความปลอดภัย (Network and Security) ๒. สาขาแอนิเมชัน (Animation) ๓. Programmer ๔. IT Support ๕. Project Management และ ๖. Fiber Optic

๒.๕ อาหารและเกษตร : ๑. ผู้ประกอบการฟาร์ม (Smart Farmer Entrepreneur) ๒. ผู้ประกอบการ

อาหาร (Smart Food Entrepreneur) ๓. นักจัดการเกษตร (Farm Manager) และ ๔. นักจัดการอาหาร (Food Manager)

๒.๖ ปีเตอร์เคมี เคมีภัณฑ์ พลังงานและพลังงานทดแทน : ปีเตอร์เคมี และพลังงานทดแทน

๒.๗ แม่พิมพ์ : ช่างผลิตชิ้นงานแม่พิมพ์เพื่อสนับสนุน ๑.อุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ (Next Generation Automotive) ๒. การแพทย์ครบวงจร (Medical Hub) ๓. การบินและโลจิสติกส์ (Aviation and Logistic) และ ๔. หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม (Robotics)

หลังจากนี้ คณะอนุกรรมการฯ จะเร่งดำเนินการจัดทำแผนแม่บทการขับเคลื่อนกำลังคนตามกลุ่มสาขาอาชีพที่ได้คัดเลือก เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาอาชีพในภาพรวมให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปปฏิบัติ โดยแผนแม่บทจะมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑) นโยบายและแนวทางการผลิตและพัฒนากำลังคนในกลุ่มอุตสาหกรรมและสาขาอาชีพ

๒) มาตรฐานอาชีพ คุณวุฒิวิชาชีพ และกรอบคุณวุฒิการศึกษา ที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ

๓) หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนการพัฒนาครู และการจัดหาครุภัณฑ์ และการประกันคุณภาพ

๔) กรอบอัตราเงินเดือนที่สอดคล้องกับผู้จบการศึกษา/ฝึกอบรมที่ได้รับการรับรองสมรรถนะตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ

๕) มาตรฐานอาชีพ คุณวุฒิวิชาชีพ และกรอบคุณวุฒิการศึกษาในแต่ละอาชีพที่อนุกรรมการฯ ได้คัดเลือกให้สอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติเพื่อรองรับระบบการเทียบโอนและเทียบเคียงระหว่างคุณวุฒิการศึกษา กับมาตรฐานอาชีพในอนาคต

๖) แนวทางการติดตามการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ทั้งนี้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ในฐานะฝ่ายเลขานุการของคณะอนุกรรมการฯ ๗ คณะ มีแผนที่จะเสนอแผนแม่บททั้ง ๗ ฉบับ ต่อคณะกรรมการกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๑ ต่อไป

ภาพจาก : <http://bodyoutcountchallenges.blogspot.com/2017/06/manual-labor-is-it-working-out.html>

จับกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย:

ผลการเปลี่ยนแปลงนโยบายสู่การปฏิบัติที่เปลี่ยนไป

ระบบการศึกษาในระบบของประเทศจีนคล้ายกับของประเทศไทย โดยแบ่งออกเป็น ระดับปฐมวัย ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอุดมศึกษา และมีการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปีที่เริ่มตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ ๑ - ระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ สำหรับการศึกษาระดับปฐมวัยเริ่มตั้งแต่อายุ ๓ ปี แบ่งเป็น ๓ ระดับชั้น ชั้นเด็กเล็กรับเด็กอายุ ๓ - ๔ ปี ชั้นเด็กกลางรับเด็กอายุ ๔ - ๕ ปี และชั้นเด็กโตรับเด็กอายุ ๕ - ๖ ปี นอกจากนี้โรงเรียนบางแห่งจะมีชั้นเตรียมก่อนเข้าประถมศึกษาสำหรับเด็กที่อายุไม่ครบ ๖ ปีเพื่อให้เด็กได้ปรับตัวกับระบบการเรียนในชั้นประถมศึกษาแต่เวลาการเรียนจะสั้นกว่าและมีกิจกรรมนอกห้องเรียนมากกว่า

ตามแผนปฏิรูปและพัฒนาศึกษาในระยะยาวของประเทศจีน (Outline of the National Plan for Medium and Long-Term Education Reform and Development (2010 - 2020)) ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยไว้ว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ต้องมีการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยรูปแบบ ๑ ปีอย่างทั่วถึง การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยรูปแบบ ๒ ปีต้องมีอยู่ทั่วไป และเขตพื้นที่ที่มีความพร้อมต้องจัดการศึกษาปฐมวัยรูปแบบ ๓ ปี อีกทั้งมีการกำหนดบทบาทของรัฐบาลที่ชัดเจน สร้างระบบการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยที่มีรัฐบาลเป็นผู้นำ ให้ภาคสังคมเข้ามามีส่วนร่วม และเพิ่มจำนวนโรงเรียนอนุบาลของรัฐ รวมถึงสนับสนุนโรงเรียนอนุบาลของเอกชน หากแต่การศึกษาของเด็กช่วงอายุ ๐ - ๓ ปี ได้กล่าวไว้เพียงว่า ให้ความสำคัญกับการศึกษาของเด็กวัย ๐ - ๓ ปี แต่ไม่ได้มีรายละเอียดของการจัดการศึกษาหรือศูนย์รับเลี้ยงเด็กมากนัก

ศูนย์รับเลี้ยงเด็กในประเทศจีนได้เริ่มมีขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ โดยมีเป้าหมายที่จะแบ่งเบาภาระของแรงงานหญิงให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

และในช่วงสงครามกลางเมืองที่ผู้หญิงต้องเข้าร่วมสงครามหรือทำงานในโรงงานผลิตรัฐบาลจีนก็ได้จัดตั้งศูนย์รับเลี้ยงเด็กเพื่อแบ่งเบาภาระการเลี้ยงดูบุตรของผู้หญิงเหล่านี้ โดยก่อนการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนทั้งประเทศมีศูนย์รับเลี้ยงเด็กทั้งสิ้น ๑๑๙ แห่ง หลังปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ประเทศจีนได้เรียนรู้ประสบการณ์จากสหภาพโซเวียตและได้จัดตั้งศูนย์รับเลี้ยงเด็กเพิ่มเป็นจำนวนมาก ทำให้ใน ๕ ปีต่อมาประเทศจีนมีศูนย์รับเลี้ยงเด็กของสถานประกอบการ หน่วยงานต่าง ๆ จำนวน ๔,๐๐๓ แห่ง ห้องนมแม่ ๒,๖๗๐ แห่ง และศูนย์รับเลี้ยงเด็กเอกชนต่าง ๆ ได้เปลี่ยนสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐ หลังปี พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นต้นมา

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ประเทศจีนมีศูนย์รับเลี้ยงเด็กและโรงเรียนอนุบาลทั้งสิ้น ๙๘๘,๐๐๐ กว่าแห่ง เด็กที่เข้าศูนย์รับเลี้ยงเด็กมีจำนวน กว่า ๓๔,๐๐๐,๐๐๐ ล้านคน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๒ ในเวลานั้นการบริหารจัดการของศูนย์รับเลี้ยงเด็กมีหลายประเภทและขึ้นตรงกับหลายหน่วยงาน อย่างไรก็ตาม หลังจากการออกกฎหมายเกี่ยวกับการล้มละลายของรัฐวิสาหกิจ ในการปรับโครงสร้างองค์กรของรัฐวิสาหกิจช่วงกลางทศวรรษ ๑๙๘๐ สวัสดิการศูนย์รับเลี้ยงเด็กได้ถูกยกเลิก ในขณะที่เดียวกันการเข้มงวดเรื่องของการคุมกำเนิดซึ่งเป็นผลจากนโยบายลูกคนเดียวก็ทำให้จำนวนศูนย์รับเลี้ยงเด็กลดลงเรื่อย ๆ เมื่อเข้าสู่ทศวรรษ ๑๙๙๐ ศูนย์รับเลี้ยงเด็กโดยรวมในการดูแลของหน่วยงานทยอยปิดตัวลง เปรียบเทียบช่วงปีพ.ศ. ๒๕๔๓ - ๒๕๔๘ ในเวลา ๕ ปี มีศูนย์รับเลี้ยงเด็กปิดตัวลง ๕๖,๖๖๘ แห่ง หรือลดลงร้อยละ ๗๐ ทั้งนี้การปิดตัวของศูนย์รับเลี้ยงเด็กมีจำนวนมากกว่าโรงเรียนอนุบาลมากทำให้อนุบาลบางแห่งได้มีการจัดชั้นเด็กเล็กเพื่อรับเลี้ยงเด็กในช่วงวัย ๒ - ๓ ขวบ แต่การเข้มงวดเรื่องเกณฑ์อายุเด็กที่เข้า

โรงเรียนอนุบาล ทำให้โรงเรียนอนุบาลจำนวนไม่น้อยทยอยยกเลิกชั้นเด็กเล็กเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม จากผลสำรวจของสภาสหภาพแรงงานเมืองเชียงใหม่พบว่าความต้องการศูนย์รับเลี้ยงเด็กในปัจจุบันมีมากขึ้น แต่จำนวนศูนย์รับเลี้ยงเด็กกลับลดลง โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ มีศูนย์รับเลี้ยงเด็กเพียง ๓๕ แห่ง ลดลงจาก ๔ ปีก่อน ๒๑ แห่ง เด็กในศูนย์รับเลี้ยงเด็กมีเพียง ๕,๒๒๒ คน ลดลงจาก ๕ ปีก่อนมากกว่า ๓,๐๐๐ คน เด็กในช่วง ๐ - ๓ ขวบประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ คนมีเพียงร้อยละ ๐.๖๕ ที่สามารถเข้าศูนย์รับเลี้ยงเด็ก ในขณะที่เดียวกันพ่อแม่ที่เกิดในช่วงหลังปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งให้ความสำคัญกับการเล่าเรียนของลูกเป็นอย่างมาก ไม่สามารถหาศูนย์รับเลี้ยงเด็กที่เหมาะสมได้ กว่า ๒๐ ปีที่ผ่านมาจำนวนแรงงานหญิงต้องออกจากระบบเพิ่มขึ้นอย่างมาก อีกทั้งการกำหนดนโยบายลูกคนที่ ๒ ทำให้ความต้องการศูนย์รับเลี้ยงเด็กเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว สอดคล้องกับผลสำรวจของสภาสหภาพแรงงานเมืองเชียงใหม่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๙ พบว่า แรงงานร้อยละ ๗๔.๒ หวังให้ลูกเข้าศูนย์รับเลี้ยงเด็ก เนื่องจากสาเหตุที่สำคัญคือ ที่บ้านไม่มีผู้ดูแลเด็ก (ร้อยละ ๕๒.๙)

แม้ปัจจุบันประเทศไทยจะมีการดำเนินนโยบายลูกคนที่ ๒ หากแต่เมื่อประสบปัญหาขาดผู้ดูแลทำให้คนจำนวนมากละทิ้งโอกาสที่จะมีลูกคนที่ ๒ อีกทั้งแรงงานหญิงส่วนใหญ่ยังต้องเผชิญกับปัญหาการตัดสินใจเลือกระหว่างการตั้งครุภักกับการทำงาน ซึ่งวิธีการอาศัยคนแก่ในบ้านหรือพี่เลี้ยงดูแลเด็กเช่นในอดีต อาจไม่เหมาะสมกับสภาพความต้องการในปัจจุบันแล้ว

เป็นที่น่าเสียดายว่าศูนย์รับเลี้ยงเด็กรูปแบบเดิมที่เป็นหน่วยงานของรัฐได้หายไปแล้ว การที่บริษัทเอกชนในประเทศไทยจะขอจัดตั้งศูนย์รับเลี้ยงเด็กก็เป็นไปได้ยาก เนื่องจากข้อจำกัดของพื้นที่ เช่น การออกกฎหมายมาตรฐานการก่อสร้างโรงเรียนอนุบาลของเมืองเชียงใหม่ ที่กำหนดให้โรงเรียนอนุบาลเขตใจกลางเมืองที่มีเด็กจำนวน ๓๙๐ คนต้องมีพื้นที่ ๖,๔๙๐ ตารางเมตร หรือพื้นที่ต่อคนโดยเฉลี่ย ๑๖.๖๔ ตารางเมตร นอกเขตใจกลางเมืองต้องมีพื้นที่ ๗,๑๙๘ ตารางเมตร ซึ่งมาตรฐานนี้ทำให้บริษัทที่ตั้งอยู่ในตึกสำนักงานแทบจะทำได้จึงกลายเป็นปัญหาสำคัญ นอกจากนี้การจัดตั้งศูนย์รับเลี้ยงเด็กก็ยังไม่ชัดเจนว่าอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของหน่วยงานใด อีกทั้งมาตรฐานของคุณสมบัติผู้ดูแลเด็กยังไม่แน่ชัด การขาดแคลนผู้เชี่ยวชาญด้านการดูแลเด็กวัย ๐ - ๓ ขวบ โดยปัจจุบันสาขาการศึกษาปฐมวัย

จะมุ่งเน้นที่การศึกษาของเด็กวัย ๓ - ๖ ขวบ แต่ช่วงวัย ๐ - ๓ ขววยังไม่มีหลักสูตรการศึกษาที่แยกออกเป็นสาขาเฉพาะ

สำหรับอัตรากำลังครูระดับปฐมวัยในโรงเรียนอนุบาลของประเทศจีนพบว่าขาดแคลนเป็นจำนวนมากโดยอัตราส่วนของครูและบุคลากรในโรงเรียนอนุบาลต่อเด็กในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ คือ ๑ : ๑๒ หากคำนวณเฉพาะครูปฐมวัยต่อเด็ก จะมีอัตราส่วนเป็น ๑ : ๒๐ ซึ่งอัตราส่วนนี้สูงกว่ามาตรฐานที่กำหนดในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ที่กำหนดอัตราส่วน ๑ : ๕ ถึง ๑ : ๗ สาเหตุของการขาดแคลนครูระดับปฐมวัยเนื่องมาจากหลายปัจจัย ได้แก่ ๑) ระบบทะเบียนสำมะโนครัว เช่น โรงเรียนอนุบาลในเขตเมืองเชียงใหม่หลายแห่งกำหนดให้บุคลากรที่บรรจุเข้าทำงานต้องมีทะเบียนสำมะโนครัวของเมืองเชียงใหม่ ๒) รายได้ของครูปฐมวัยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่จบการศึกษาในระดับเดียวกันยังต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยของผู้จบการศึกษาที่ปฏิบัติงานในสายงานอื่น ๘๙๓ หยวน (ประมาณ ๔,๖๖๕ บาท) ๓) สภาพแวดล้อมของการทำงานมีความกดดันสูงและต้องทำงานเฉลี่ย ๘ - ๑๐ ชั่วโมงต่อวัน ดังนั้นจากข้อจำกัดของสภาพการณ์ในปัจจุบันการจัดตั้งศูนย์รับเลี้ยงเด็กในสถานประกอบการของจีนจึงเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย ถึงแม้พ่อแม่ชาวจีนปัจจุบันมีความต้องการศูนย์รับเลี้ยงเด็กมากขึ้นทุกขณะ

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า ประเทศจีนเป็นตัวอย่างที่ทำให้เห็นได้ชัดเจนในด้านการเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายของประเทศส่งผลกระทบต่อสู่การเปลี่ยนแปลงในทางปฏิบัติโดยตรง จากเดิมที่มีการพัฒนาเด็กปฐมวัย ๐ - ๖ ปี ในรูปแบบศูนย์รับเลี้ยงเด็กและโรงเรียนอนุบาลจำนวนหลายแสนแห่ง แต่ภายหลังการกำหนดนโยบายลูกคนเดียวในช่วง ๓๐ ปีที่ผ่านมาทำให้ศูนย์รับเลี้ยงเด็กหายไปคงเหลือเพียงไม่กี่สิบแห่ง แสดงให้เห็นว่านโยบายลูกคนเดียวของจีนส่งผลให้จำนวนประชากรวัยเด็กลดลงและมีประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น จนต้องออกมาประกาศนโยบายลูกคนที่ ๒ เพื่อส่งเสริมให้พ่อแม่มีลูกมากขึ้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว นำจับตามองว่านโยบายลูกคนที่ ๒ จะทำให้สังคมจีนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านใดอีก และโครงสร้างประชากรในอนาคตของจีนจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

แหล่งที่มาของข้อมูล

<https://xw.qq.com/cmsid/201711209A060RM>

http://www.gov.cn/jrzq/2010-07/29/content_1667143.htm

<http://www.chinanews.com/sh/2017/11-20/8381063.shtml>

ความท้าทาย ๑๒.๕ ปี ภายใน พ.ศ. ๒๕๗๙

เป้าหมายตัวชี้วัดปีการศึกษาเฉลี่ย ของประชากรไทยวัยแรงงาน

การศึกษาเฉลี่ยของประชากรไทยเป็นตัวชี้วัดหนึ่งตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙ ด้านการเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา ซึ่งกำหนดเป้าหมายไว้คือ ภายใน พ.ศ. ๒๕๗๙ ประชากรไทยวัยแรงงาน (กลุ่มอายุ ๑๕ - ๕๙ ปี) มีจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น ๑๒.๕ ปี ทั้งนี้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ในฐานะหน่วยงานหลักด้านการจัดทำนโยบายการศึกษาของชาติจึงได้ศึกษาและวิเคราะห์สภาพการได้รับการศึกษาของประชากรไทยในภาพรวม ด้วยการศึกษานโยบายการศึกษาเฉลี่ยที่ประชากรไทยได้รับโอกาสทางการศึกษา โดยใช้ข้อมูลการสำรวจสถานะการทำงาน ของประชากรที่ตรวจหาอาณัติกร รอบที่ ๓ ซึ่งเป็นการสำรวจในช่วงเดือนกรกฎาคม - กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ มีรายละเอียดดังนี้

ปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรไทยวัยแรงงาน

ปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรไทยวัยแรงงาน (กลุ่มอายุ ๑๕ - ๕๙ ปี) ซึ่งเป็นผู้อยู่ในกำลังแรงงานปัจจุบัน หรือเป็นผู้ถูกจัดจำแนกอยู่ในประเภทกำลังแรงงานตามข้อมูลรวมในการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย ๐.๑ ปี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๕ จนถึง พ.ศ. ๒๕๖๐ กล่าวคือในช่วงปี ค่าเฉลี่ยประชากรไทยวัยแรงงาน มีปีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๘๐ ปี ๘.๙๐ ปี ๙.๐๐ ปี ๙.๓๓ ปี ๙.๔๐ ปี และ ๙.๕๒ ปี ตามลำดับ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ประชากรไทยวัยแรงงานมีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และจากเป้าหมายใน พ.ศ. ๒๕๗๙ ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ อยู่ที่ ๑๒.๕ ปี หรือมีการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นอย่างต่ำ ซึ่งปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๖๐ พบว่ายังห่างจากค่าเป้าหมายถึง ๒.๙๘ ปี ดังนั้นทุกภาคส่วนต้องร่วมกันผลักดันนโยบายการพัฒนาการศึกษาของรัฐบาลที่สะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพและคุณภาพของรัฐบาลที่ได้ลงทุนและลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาของประเทศต่อการพัฒนา มิเช่นนั้นเมื่อสิ้นสุดแผนการศึกษาชาติ ๒๐ ปี ภายใน พ.ศ. ๒๕๗๙ ซึ่งแนวโน้มจะถึงค่าเป้าหมายได้ยาก เนื่องจากต้องเพิ่มโดยเฉลี่ยปีละ ๐.๑๕ ปี

๙.๕๒ ปี
 ปี ๒๕๖๐
 ระดับ ม.ต้น

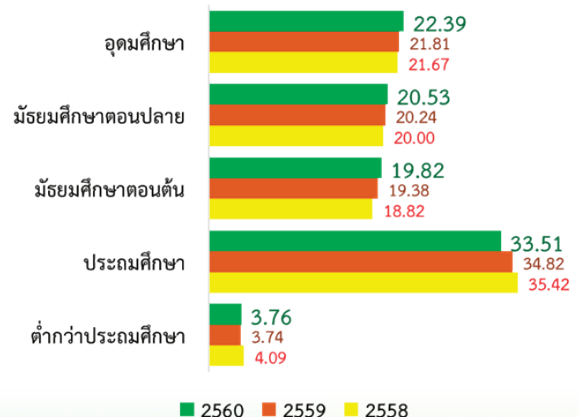

๑๒.๕๐ ปี
 เป้าหมายปี ๒๕๗๙
 ระดับ ม.ปลาย

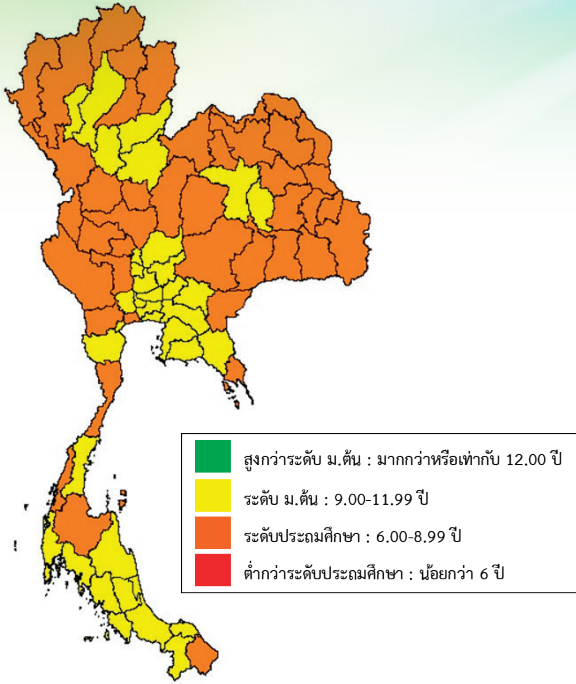
ระดับการศึกษาของประชากรไทยวัยแรงงาน

การพัฒนาทางการศึกษาให้คนในประเทศ มีหลายหน่วยงานได้ร่วมกันจัดการศึกษาให้ประชาชนได้ รับการศึกษา โดยรัฐมีหน้าที่กำกับ ส่งเสริมและสนับสนุน ให้การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล ก่อนเข้าสู่ตลาดแรงงาน ส่งผลให้แรงงานมีการศึกษาสูงขึ้น เห็นได้จากระดับการศึกษาของประชากรไทยวัยแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๖๐ ในภาพรวมประชากรไทยวัยแรงงาน ส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาและมีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษา กล่าวคือ ใน พ.ศ. ๒๕๕๕ ประชากรไทยมีการศึกษาระดับประถมศึกษาคิดเป็น ร้อยละ ๔๒.๒๐ และใน พ.ศ. ๒๕๖๐ ลดลงเหลือเท่ากับร้อยละ ๓๓.๕๑ ส่วนประชากรไทยวัยแรงงานที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใน พ.ศ. ๒๕๕๕ มีร้อยละ ๑๕.๗๐ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๑๙.๘๒ ใน พ.ศ. ๒๕๖๐ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใน พ.ศ. ๒๕๕๕ มีร้อยละ ๑๙.๑๐ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๐.๕๓ ใน พ.ศ. ๒๕๖๐ และระดับอุดมศึกษา ใน พ.ศ. ๒๕๕๕ มีร้อยละ ๑๘.๘๐ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๒.๓๙ ใน พ.ศ. ๒๕๖๐

ประชากรไทยวัยแรงงานส่วนใหญ่มีการศึกษา
 อยู่ในระดับประถมศึกษาและมีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี
 ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษา

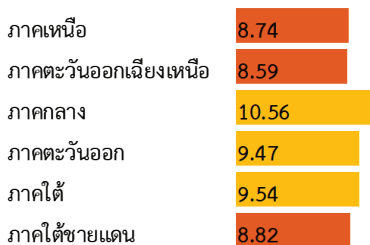

**ประชากรไทยวัยแรงงานส่วนใหญ่ในภาคกลาง และภาคใต้
มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน พ.ศ. ๒๕๖๐**

ประชากรไทยวัยแรงงาน จำแนกตามจังหวัด ใน พ.ศ. ๒๕๖๐ มี ๔๐ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๕๒ ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา และมี ๓๗ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๔๘ ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ส่วนใหญ่อยู่ในภาคกลางและภาคใต้ หากพิจารณาปีการศึกษาเฉลี่ยพบว่าประชากรไทยวัยแรงงานที่อาศัยในกรุงเทพฯ มีปีการศึกษาเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ ๑๑.๖๖ ปี รองลงมาเป็นจังหวัดนนทบุรี เท่ากับ ๑๑.๔๖ ปี จังหวัดสมุทรปราการ เท่ากับ ๑๐.๔๙ ปี โดยที่ ๓ ลำดับสุดท้ายเป็นจังหวัดกาญจนบุรี เท่ากับ ๘.๐๗ ปี จังหวัดเชียงราย เท่ากับ ๗.๙๙ ปี และน้อยที่สุดเป็นจังหวัดตาก เท่ากับ ๗.๗๙ ปี

ประชากรไทยวัยแรงงาน โดยเฉลี่ยมีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปี ใน พ.ศ. ๒๕๖๐

ประชากรไทยวัยแรงงานจำแนกตามภูมิภาค ในปี ๒๕๖๐ โดยเฉลี่ยมีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือมีการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปี ภาคกลางมีจำนวน

ปีการศึกษาเฉลี่ยสูงสุด ๑๐.๕๖ ปี รองลงมาเป็นภาคใต้ ๙.๕๔ ปี และภาคใต้ชายแดน ๘.๘๒ ปี ภาคเหนือ ๘.๗๔ ปี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๘.๕๙ ปี ที่มีการศึกษาต่ำกว่าการศึกษาภาคบังคับ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรไทย ในพ.ศ. ๒๕๖๐ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ ๐.๑ ปี อย่างไรก็ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ ๒๐ ปี ในปี ๒๕๗๙ อยู่ที่ ๑๒.๕ ปี และเป้าหมายภายใน ๕ ปีแรก คือ ๑๐.๑๕ ปี ที่ต้องเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ ๐.๑๕ ปี หากจะให้บรรลุตามแผนการศึกษาชาติ กำหนด รัฐบาลต้องมีการผลักดัน ส่งเสริม สนับสนุน ให้ประชากรไทยได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น ดังนี้

๑. ส่งเสริมและพัฒนาประชากรไทยกลุ่มอายุ ๑๕ - ๓๙ ปี ให้มีความรู้ที่สามารถต่อยอดวุฒิการศึกษาให้สูงขึ้น เพื่อสร้างโอกาสให้เพิ่มพูนความรู้

๒. ส่งเสริมประชากรไทยกลุ่มอายุ ๔๐ - ๕๙ ปี ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายนี้ รัฐควรดำเนินการพัฒนาให้ความรู้ที่ไม่เน้นการเพิ่มวุฒิการศึกษาแต่เป็นการให้ความรู้ในด้านอื่น ๆ เช่น การให้ความรู้ในการอบรมทักษะอาชีพตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ (ฉบับปรับปรุง) ในการยกระดับคุณค่าของผู้มีความสามารถหรือสมรรถนะในการปฏิบัติงาน ที่ต้องการเพิ่มพูนคุณวุฒิการศึกษาด้วยระบบเทียบโอนประสบการณ์และความรู้ที่มีอยู่ก่อน

๓. สนับสนุนจัดการศึกษานอกระบบและตามอัธยาศัย รวมทั้งการพัฒนาหลักสูตรและวิธีการสอน เพื่อให้สามารถสนองต่อวิถีชีวิตและความต้องการของกลุ่มผู้ด้อยโอกาส มีรูปแบบการศึกษาที่หลากหลาย เพื่อเป็นทางเลือกให้กลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่ไม่สามารถเข้าเรียนในระบบโรงเรียนปกติได้

๔. จัดทำระบบติดตามเด็กเข้าเรียนในสถานศึกษา ที่ทุกภาคส่วนตลอดจนผู้ประกอบการต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการติดตามเด็กให้เข้ารับการศึกษา โดยโรงเรียนต้องติดตามเด็กในพื้นที่ตามรายชื่อที่โรงเรียนรับผิดชอบให้ได้ รับการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปี และส่งเสริมให้ศึกษาต่อถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามนโยบายเรียนฟรี ๑๕ ปี

๕. ผลักดัน มาตรา ๑๒ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่ให้บุคคล ครอบครัว องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการและสถาบันสังคมอื่นมีสิทธิในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

บทบาท

บรรณารักษ์ อมรพรสิน

สำนักประเมินผลการจัดการศึกษา

รายงาน สภาพการณ์การศึกษาไทย ในเวทีโลก พ.ศ. ๒๕๕๙/๒๕๖๐

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ได้จัดทำรายงานสภาพการณ์การศึกษาไทยในเวทีโลก พ.ศ. ๒๕๕๙/๒๕๖๐ เพื่อนำเสนอผลการจัดการศึกษาของประเทศไทยเปรียบเทียบกับนานาชาติหรือประเทศที่คัดสรรในกลุ่มเอเชียแปซิฟิกและอาเซียนบวกหก จำนวน ๑๖ ประเทศ โดยการศึกษา ค้นคว้าและเปรียบเทียบข้อมูลตามตัวชี้วัดจากฐานข้อมูลหลักของสถาบันสถิติแห่งยูเนสโก (UNESCO Institute for Statistics หรือ UIS) และเอกสารจากแหล่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ World Competitiveness Yearbook (IMD 2016 - 2017), World Economic Forum (WEF 2017/2018), World University Ranking Quacquarelli Symonds (QS 2018), Programme for International Student Assessment (PISA 2015), Trends in International Mathematics and Science Study (TIMSS 2015) และ Human Development Report 2016 โดยสาระสำคัญของการศึกษาวิเคราะห์ ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทั้งในเรื่องของประชากร เช่น การเปลี่ยนแปลงของประชากร อัตราการพึ่งพิง ร้อยละของประชากรในเขตเมือง แรงงานกับการศึกษา เช่น ปีการศึกษาเฉลี่ย การศึกษาของประชากรวัยแรงงาน การมีงานทำและการว่างงาน คุณภาพชีวิต เช่น การพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ ความยากจน สื่อและเทคโนโลยี เช่น ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต การใช้อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เป็นต้น โดยมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

๑.๑ ด้านประชากร การเปลี่ยนแปลงประชากร จำนวนประชากรไทยวัยเด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีลดลง เหลือร้อยละ ๑๙.๘ ในปี ๒๕๕๓ คาดว่าจะเหลือร้อยละ ๑๖.๘ ในปี ๒๕๖๓ และเหลือร้อยละ ๑๒.๘ ในปี ๒๕๘๓ ส่วนจำนวนประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕ - ๕๙ ปี เปลี่ยนแปลงเล็กน้อย แต่ผู้สูงอายุจะเพิ่มในอัตราที่สูงกว่าวัยแรงงาน โดยจำนวนผู้สูงอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป คาดว่าจะเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๓.๒ ในปี ๒๕๕๓ เป็นร้อยละ ๑๙.๑ ในปี ๒๕๖๓ และเพิ่มขึ้นอีกเป็นร้อยละ ๓๒.๑ ในปี ๒๕๘๓ ทำให้ประเทศไทย เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ส่วนอัตราส่วนการพึ่งพิงหรืออัตราการเป็นภาระที่ทำให้ประชากรวัยแรงงานของไทยรับภาระวัยเด็กและดูแลผู้สูงอายุมากขึ้นอยู่ที่ร้อยละ ๓๙.๓ ในปี ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นอัตราที่ไม่สูงมากนักเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนที่อัตราส่วนการพึ่งพิงสูงเกินร้อยละ ๕๐ เช่น กัมพูชา ฟิลิปปินส์ และลาว หากเปรียบเทียบประชากรในเขตเมืองและชนบท พบว่า ประเทศไทย มีประชากรอยู่ในเขตเมืองร้อยละ ๕๐.๔ ซึ่งร้อยละของประชากรในเขตเมืองของประเทศไทยคล้ายกับประเทศกำลังพัฒนาในกลุ่มอาเซียนหลายประเทศ ยกเว้น มาเลเซีย และบรูไน ที่มีอัตราส่วนสูงเกินร้อยละ ๗๐ ติดกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว ในขณะที่สิงคโปร์มีประชากรอยู่ในเขตเมืองร้อยละ ๑๐๐ ทั้งนี้ประชากรของประเทศไทยซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในชนบทและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่มีการศึกษาเพียงระดับประถมศึกษา

ส่วนด้านคุณภาพแรงงานไทยอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๕ ปี และการศึกษาเฉลี่ยของประชากรอายุ ๑๕ - ๕๙ ปี เท่ากับ ๙.๔ ปี (สศช. ๒๕๖๐) ซึ่งยังห่างจากเป้าหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙) ที่จะให้เพิ่มเป็น ๑๒.๕ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๗๙ หากพิจารณาการศึกษาของประชากรวัยแรงงานอายุ ๒๕ ปีขึ้นไป พบว่า ประชากรวัยแรงงานของไทยมีการศึกษาโดยเฉลี่ยจบระดับประถมศึกษา เช่นเดียวกับหลายประเทศในกลุ่มอาเซียน ทั้งอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ เมื่อพิจารณาจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาต่ำที่สุดในระดับมัธยมศึกษาและ

อุดมศึกษา พบว่า ปี ๒๕๕๘ ไทยมีประชากรวัยแรงงานอายุ ๒๕ ปีขึ้นไป สำเร็จการศึกษาต่ำที่สุดในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย เฉลี่ยร้อยละ ๔๑ และ ๒๙ ตามลำดับ ซึ่งต่ำกว่าหลายประเทศในกลุ่มอาเซียน ทั้งสิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ และมาเลเซีย ส่วนประชากรที่มีการศึกษาถึงระดับอุดมศึกษาของไทยอยู่ที่ร้อยละ ๑๗ สูงกว่าหลายประเทศ เช่น จีน อินโดนีเซีย และเวียดนาม รวมทั้งสูงกว่าประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างออสเตรเลีย

การมีงานทำและการว่างงาน พบว่า ประเทศไทย มีผู้มีงานทำร้อยละ ๕๗.๗ ในขณะที่มีผู้ว่างงานเพียงร้อยละ ๐.๙๙ ในการสำรวจระดับการศึกษาของผู้ว่างงาน พบว่าผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาว่างงานมากที่สุดร้อยละ ๒.๒ หรือ ๑.๗๙ แสนคน รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ ๑.๔ หรือ ๘.๙ หมื่นคน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ ๑ หรือ ๖.๓ หมื่นคน ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า ว่างงานไม่ถึงร้อยละ ๑ (สศช., ๒๕๕๙)

๑.๒ ด้านคุณภาพชีวิต ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ ปี ๒๕๕๙ ที่จัดโดยสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Program) หรือ UNDP อยู่ในกลุ่มการพัฒนาระดับสูงอันดับที่ ๘๗ จากทั้งหมด ๑๘๘ ประเทศ เป็นรองมาเลเซีย ซึ่งการพัฒนาอยู่อันดับที่ ๕๙ จัดเป็นกลุ่มการพัฒนามนุษย์ระดับสูงเช่นกัน

ในด้านความยากจน ประเทศไทยมีประชากรที่ยากจนมากร้อยละ ๐.๑ และเสี่ยงต่อความยากจนอีก ร้อยละ ๔.๔ แต่ก็ยังยากจนน้อยกว่าหลายประเทศในกลุ่มอาเซียน

๑.๓ ด้านสื่อและเทคโนโลยี ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตและอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงของประเทศไทยยังคงค่อนข้างน้อย โดยในปี ๒๕๕๗ ไทยมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ร้อยละ ๓๙.๓ ประเทศที่พัฒนาแล้วส่วนใหญ่มีอัตราส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าร้อยละ ๘๐ ส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตความเร็วสูงของไทยและเพื่อนบ้านยังคงต่ำเพียง ๙.๒ เครื่องต่อประชากรหนึ่งร้อยคน ในขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้วส่วนใหญ่

มีอัตราส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเน็ทความเร็วสูงมากกว่า ๒๐ เครื่องต่อประชากรหนึ่งร้อยคน ใน**ด้านโทรศัพท์เคลื่อนที่** พบว่า ประเทศไทยมีอัตราการใช้ที่ค่อนข้างสูงคือ ๗๕.๓ เครื่องต่อประชากรหนึ่งร้อยคน ซึ่งใกล้เคียงกับประเทศที่พัฒนาแล้ว ส่วนประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มอาเซียนที่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่มากที่สุด ได้แก่ มาเลเซีย และสิงคโปร์ โดยเฉพาะมาเลเซียมีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด จากปี ๒๕๕๒ ที่เคยมีผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่เพียง ๙.๑ เครื่องต่อประชากรหนึ่งร้อยคน ก็เพิ่มขึ้นเป็น ๘๙.๙ เครื่องต่อประชากรหนึ่งร้อยคน ในปี ๒๕๕๗

๒. สภาวะการดำเนินงานการศึกษา

๒.๑ การเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา ระบบการศึกษา

ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประเทศต่าง ๆ ส่วนใหญ่ใช้เวลาเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ไม่รวมระดับก่อนประถมศึกษา) ๙ - ๑๓ ปี ประเทศไทยใช้เวลาเรียน ๑๒ ปี เช่นเดียวกับฟิลิปปินส์ ส่วนออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ใช้เวลาเรียนมากกว่าไทยคือ ๑๓ ปี ในขณะที่อินโดนีเซีย กัมพูชา เกาหลี และญี่ปุ่น ใช้เวลาเรียน ๙ ปี อินเดียใช้เวลาเรียนน้อยที่สุด ๘ ปี เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า **ระดับประถมศึกษา** ใช้เวลาเรียน ๕ - ๗ ปี ประเทศส่วนใหญ่ รวมทั้งประเทศไทยใช้เวลาเรียน ๖ ปี เช่นเดียวกับฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ บรูไน เกาหลี ญี่ปุ่น และนิวซีแลนด์ เป็นต้น ลาว พม่า เวียดนาม จีน และอินเดีย ใช้เวลาเรียน ๕ ปี ส่วนออสเตรเลียใช้เวลาเรียนนานถึง ๗ ปี **ระดับมัธยมศึกษา** ใช้เวลาเรียน ๔ - ๗ ปี แบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ๒ - ๔ ปี และมัธยมศึกษาตอนปลาย ๑ - ๕ ปี ประเทศไทยรับเด็กอายุ ๑๒ ปีเข้าเรียนในระดับนี้ และใช้เวลาเรียน ๖ ปี แบ่งเป็นมัธยมศึกษาตอนต้น ๓ ปี และมัธยมศึกษาตอนปลาย ๓ ปี เช่นเดียวกับฟิลิปปินส์ บางประเทศใช้เวลาเรียนนานถึง ๗ ปี ได้แก่ บรูไนและนิวซีแลนด์

ด้าน**การศึกษาภาคบังคับ** ร้อยละ ๘๐ ของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกจัดการศึกษาให้ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นการศึกษาภาคบังคับ เช่นเดียวกับประเทศไทย และบางประเทศในกลุ่มอาเซียน เช่น ประเทศสิงคโปร์ เวียดนาม ลาว และอินโดนีเซีย

จัดการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปี หรือถึงขั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในขณะที่กลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างนิวซีแลนด์และออสเตรเลียจัดการศึกษาภาคบังคับ ๑๑ - ๑๒ ปี ถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

อัตราการเข้าเรียน

ปี ๒๕๕๗ ประเทศไทยมีอัตราการเข้าเรียน**ระดับก่อนประถมศึกษา**ร้อยละ ๗๓ ใน**ระดับประถมศึกษา**ไทยมีอัตราการเข้าเรียนอย่างหยابและสุทธึร้อยละ ๑๐๔ และร้อยละ ๙๒ ตามลำดับ ทุกประเทศที่นำเสนอบรรลุเป้าหมายการประถมศึกษาอย่างทั่วถึง สำหรับ**ระดับมัธยมศึกษา**ของไทย อัตราการเข้าเรียนอยู่ที่ร้อยละ ๘๖ ต่ำกว่าเป้าหมายระดับชาติที่กำหนดให้ประชากรอายุ ๑๒ - ๑๔ ปี ทุกคนต้องจบการศึกษาภาคบังคับร้อยละ ๑๐๐ ส่วนอัตราการเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายของประเทศไทยและหลายประเทศในอาเซียนไม่ปรากฏข้อมูลในส่วนนี้ ส่วน**ระดับอุดมศึกษา**ของไทย อัตราการเข้าเรียนค่อนข้างสูงร้อยละ ๕๓ ต่ำกว่าเพื่อนบ้านทุกประเทศ

เด็กที่อยู่นอกโรงเรียน

สถาบันสถิติแห่งยูเนสโก หรือ UIS แบ่งเด็กที่อยู่นอกโรงเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กที่เคยเข้าเรียนแล้วออกกลางคัน กลุ่มที่ไม่เคยเข้าเรียนแต่คาดหวังว่าจะเข้าเรียนในอนาคต และกลุ่มที่ไม่เคยเข้าเรียนและไม่คาดหวังว่าจะเข้าเรียน ประเทศไทยมีเด็กที่อยู่นอกโรงเรียนในระดับประถมศึกษาปี ๒๕๕๗ ร้อยละ ๘ หรือ ๓๘๐,๐๐๐ คน น้อยกว่าค่าเฉลี่ยทั่วโลก (ร้อยละ ๙) ในขณะที่เวียดนามมีจำนวนเพียง ๑๒๗,๐๐๐ คน หรือร้อยละ ๒ สำหรับเด็กที่อยู่นอกโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาพบว่า ประเทศไทยและหลายประเทศ เช่น จีน สิงคโปร์ เวียดนาม และมาเลเซีย ไม่ปรากฏข้อมูลในส่วนนี้

นักศึกษาต่างชาติ

ด้าน**นักศึกษาต่างชาติ**ที่เข้ามาเรียนในประเทศไทยมีจำนวน ๑๒,๐๐๐ คน เปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศอาเซียนบวกหกที่รับนักศึกษาต่างชาติมากเกินหนึ่งแสนคน ได้แก่ ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และจีน ส่วนนักศึกษาไทย ไปเรียนต่างประเทศ ๒๕,๕๐๐ คน ประเทศที่ส่งนักศึกษาไปศึกษาต่างประเทศมากที่สุดใน

กลุ่มอาเซียนคือ ญี่ปุ่น ๑๓๖,๐๐๐ คน รองลงมาคือ จีน ๑๐๘,๐๐๐ คน

๒.๒ ความเท่าเทียมทางการศึกษา

ดัชนีความเสมอภาคของผู้สำเร็จการศึกษาตามพื้นที่จากรายงาน Global Education Monitoring Report 2017 พบว่าประเทศไทยมีค่าดัชนีความเสมอภาคของผู้ที่จบการศึกษาตามพื้นที่ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสูงที่สุดในกลุ่มประเทศภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และตะวันออก ทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีค่าดัชนีความเสมอภาคเรียงตามระดับการศึกษา คือ ๑.๐ ๐.๙๘ และ ๐.๗๘ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าประเทศไทยมีความเหลื่อมล้ำด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานตามพื้นที่สูงกว่ากลุ่มประเทศภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และตะวันออก

๒.๓ คุณภาพการศึกษา

- **ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานานาชาติ** จาก **การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานานาชาติ โครงการ PISA 2015** จำนวน ๗๒ ประเทศ ในภาพรวมพบว่า นักเรียนไทยมีผลการประเมินต่ำกว่าค่าเฉลี่ยนานาชาติ (OECD) ทุกวิชา และมีแนวโน้มผลการประเมินต่ำลงทุกวิชาเมื่อเทียบกับการประเมินปี ๒๐๑๒ (PISA 2012) **สำหรับการประเมินผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ - วิทยาศาสตร์ (TIMSS 2015)** ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ พบว่า วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทั้ง ๒ วิชาของไทยต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ๕๐๐ คะแนน ซึ่งคณิตศาสตร์ได้คะแนน ๔๓๑ คะแนน วิทยาศาสตร์ ๔๕๖ คะแนน อย่างไรก็ตาม ในปี ๒๐๑๕ ประเทศไทยได้คะแนนทั้ง ๒ วิชา ดีขึ้นจากปี ๒๐๑๑

- **การจัดอันดับสถาบันอุดมศึกษานานาชาติ** พบว่า ปี ๒๐๑๘ ไทยติดอันดับ ๒๐๐ ขึ้นไป อันดับมหาวิทยาลัยของไทยยังเป็นรองประเทศในภูมิภาคเอเชียด้วยกัน ทั้งจีน ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ โดยมีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ติดอันดับ ๒๔๕ ของโลก และเป็นอันดับที่ ๕๐ ในเอเชีย และมหาวิทยาลัยมหิดล ติดอันดับ ๓๓๔ ของโลก และเป็นอันดับที่ ๕๘ ในเอเชีย

๒.๔ ประสิทธิภาพการจัดการศึกษา

- **งบประมาณและค่าใช้จ่ายทางการศึกษา** ปีงบประมาณ ๒๕๕๗

- **งบประมาณทางการศึกษาคิดเป็นร้อยละของงบประมาณแผ่นดิน** ประเทศไทยมีงบประมาณทางการศึกษาในทุกระดับการศึกษาต้องงบประมาณแผ่นดินทั้งหมดร้อยละ ๑๘.๙ มากเป็นอันดับ ๔ ในกลุ่มประเทศอาเซียน โดยมาเลเซียมากที่สุด (ร้อยละ ๒๑.๕) รองลงมาได้แก่ เวียดนาม (ร้อยละ ๒๑.๔) และสิงคโปร์ (ร้อยละ ๑๙.๙) ส่วนประเทศที่มีงบประมาณน้อยคือ ญี่ปุ่น กัมพูชาและบรูไน ร้อยละ ๙.๓, ๙.๙ และ ๑๐ ตามลำดับ

- **ร้อยละของงบประมาณทางการศึกษาต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)** ประเทศนิวซีแลนด์มีอัตราส่วนสูงที่สุดในกลุ่มประเทศอาเซียนบวกหก คือ ร้อยละ ๖.๔ รองลงมา ได้แก่ เวียดนาม (ร้อยละ ๖.๓) และมาเลเซีย (ร้อยละ ๖.๑) ในขณะที่ประเทศไทยมีอัตราส่วนอยู่ที่ร้อยละ ๔.๑ ประเทศที่มีอัตราส่วนต่ำ ได้แก่ กัมพูชา (ร้อยละ ๒) จีน (ร้อยละ ๒.๑) และสิงคโปร์ (ร้อยละ ๒.๙) เป็นต้น

- **ค่าใช้จ่ายทางการศึกษาต่อหัวในระดับประถมศึกษา** ญี่ปุ่นมีค่าใช้จ่ายทางการศึกษาต่อหัวสูง ๘,๕๑๔ PPP\$ กัมพูชามีค่าใช้จ่ายต่อหัวน้อยที่สุด คือ ๒๐๘ PPP\$ สำหรับประเทศไทยมีค่าใช้จ่ายต่อหัวอยู่ที่ ๓,๕๖๔ PPP\$ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์กลาง ๆ **ระดับมัธยมศึกษา** ญี่ปุ่นมีค่าใช้จ่ายทางการศึกษาต่อหัวสูง ๙,๑๓๗ PPP\$ น้อยที่สุดคือ อินเดีย ๗๔๐ PPP\$ สำหรับประเทศไทยมีค่าอยู่ในเกณฑ์น้อย คือ ๒,๗๕๑ PPP\$ ใน**ระดับอุดมศึกษา** ประเทศสิงคโปร์ มีค่าใช้จ่ายต่อหัวสูงสุด ๑๗,๒๑๓ PPP\$ ประเทศอินโดนีเซียมีค่าใช้จ่ายต่ำสุดเพียง ๒,๐๒๕ PPP\$ สำหรับประเทศไทย มีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ ๒,๗๗๘ PPP\$ ซึ่งน้อยกว่าหลายประเทศ

๒.๕ ด้านการตอบโจทย์บริบทที่เปลี่ยนแปลง

จากรายงานของสถาบันพัฒนาการจัดการนานาชาติ (International Institute for Management Development – IMD) ซึ่งจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันนานาชาติ และออกรายงาน World Competitiveness Yearbook ทุกปี ได้ประกาศผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ

ประเทศไทยปี ๒๕๖๐ ว่าดีขึ้น ๑ อันดับ จากอันดับที่ ๒๘ มาเป็นอันดับที่ ๒๗ จาก ๖๓ ประเทศทั่วโลก สะท้อนการพัฒนาประเทศที่เป็นไปในทางที่ดีขึ้น แต่ตัวชี้วัดด้านการศึกษาชี้ให้เห็นแนวโน้มว่าความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาของไทยอยู่ในอันดับต่ำมาโดยตลอด ตั้งแต่อันดับที่ ๕๑ ในปี ๒๕๕๔ จนถึงอันดับที่ ๕๔ ในปี ๒๕๖๐ ตัวชี้วัดที่สำคัญอีกชุดหนึ่งคือ World Economic Forum (WEF) ซึ่งได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันนานาชาติทุกปี จากรายงาน Global Competitiveness Report ปี ๒๐๑๗ – ๒๐๑๘ ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ ๓๒ จาก ๑๓๗ ประเทศ เพิ่มขึ้นจากปี ๒๐๑๖ – ๒๐๑๗ ที่อยู่ในอันดับที่ ๓๔ จาก ๑๔๐ ประเทศ ซึ่งตัวชี้วัดที่มีอันดับลดลงล้วนเป็นตัวชี้วัดเชิงคุณภาพคือ คุณภาพการจัดการศึกษาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์และคุณภาพการบริหารจัดการสถานศึกษา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑. เพิ่มโอกาสในการเข้าถึงการศึกษาให้กับประชากรทุกวัยตั้งแต่เด็กจนถึงวัยผู้สูงอายุ (๖๐ ปีขึ้นไป) โดยเฉพาะกลุ่มผู้ด้อยโอกาส รวมทั้งเด็กที่อยู่นอกโรงเรียนให้ได้รับการศึกษาอย่างน้อยในระดับการศึกษาภาคบังคับ และควรมีการศึกษาวัยเฉลี่ยจนถึงสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้มีเด็กอยู่นอกโรงเรียน

๒. ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชากรทุกเพศทุกวัย ทั้งที่อยู่ในเขตเมืองและชนบทห่างไกลให้ได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน โดยส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนให้มีการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี รวมทั้งพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้น

๓. มีแนวทางเพิ่มปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานไทยให้สูงขึ้นจากระดับประถมศึกษาให้มีคุณภาพอย่างน้อยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อยกระดับคุณภาพแรงงานไทยให้สูงขึ้น รวมทั้งมีระบบการติดตามเด็กที่ตกหล่นเพื่อนำเข้าสู่ระบบการศึกษาให้ได้เรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับ และส่งเสริมให้ศึกษาต่อจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายตามนโยบายเรียนฟรี ๑๕ ปี ของรัฐบาล

๔. ควรเพิ่มและให้ความสำคัญกับคุณภาพการศึกษาให้มากขึ้น โดยเฉพาะส่งเสริมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาคนไทยให้สามารถคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรม และมีทักษะในการประกอบอาชีพ รวมทั้งพัฒนาให้มีความเป็นผู้ประกอบการ เพื่อรองรับนโยบายการพัฒนาประเทศไทย ๔.๐ อันจะเป็นการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศให้สูงขึ้น

๕. ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการศึกษา โดยเฉพาะการจัดสรรค่าใช้จ่ายรายหัวให้ส่งผลถึงผู้เรียนอย่างแท้จริงโดยเน้นความเท่าเทียม ทั้งถึง และเป็นธรรม เพื่อลดความเหลื่อมล้ำหรือความไม่เท่าเทียมทางการศึกษาตามถิ่นที่อยู่อาศัยและฐานะทางเศรษฐกิจ โดยมีระบบการติดตามการใช้งบประมาณทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ

๖. พัฒนาระบบฐานข้อมูล (Big Data) ของประเทศให้สมบูรณ์ โดยมีฐานข้อมูลด้านการศึกษาที่ครบถ้วน ถูกต้อง และทันสมัย สามารถเชื่อมโยงและใช้ข้อมูลระหว่างหน่วยงานในประเทศและต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีฐานข้อมูลนักเรียนรายบุคคลที่เป็นปัจจุบัน เพื่อนำมาใช้ติดตามและพัฒนาการศึกษาของประเทศในภาพรวมได้

๗. จัดตั้งสำนักงานกองทุนเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีทางการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ เพื่อจะได้มีองค์กรหลักในการขับเคลื่อนการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการสร้างโอกาสทางการศึกษา ความเท่าเทียมคุณภาพ และประสิทธิภาพการจัดการศึกษาต่อไป

แหล่งการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ : ยุทธียทางการศึกษาของไทย และเกาหลีใต้

๑. บทนำ

การเรียนรู้เป็นยุทธศาสตร์สำคัญที่สุดประการหนึ่งของชาติที่รัฐบาลให้ความสำคัญในการปฏิรูปการศึกษา โดยส่งเสริมให้มีการพัฒนาคุณภาพคนทุกช่วงวัยและส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยอาศัย “แหล่ง

การเรียนรู้” ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มาตรา ๒๕ รัฐต้องส่งเสริมและพัฒนา “แหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต” ที่หลากหลายเพื่อช่วยให้ประชาชน

สร้างองค์ความรู้และสมรรถนะด้านการเรียนรู้ของคนในชาติ อันจะก่อให้เกิดทุนทางปัญญาที่นำไปสู่การพัฒนาประเทศเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (๒๕๔๘ : ๒๕) ได้นิยามความหมายของแหล่งการเรียนรู้ไว้ว่า “แหล่งการเรียนรู้ หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ สถาบัน หน่วยงาน และวัตถุสิ่งของที่มีมนุษย์สร้างขึ้น เทคโนโลยี สิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติ กิจกรรม ประเพณีหรือการดำรงชีวิตในชุมชน ในท้องถิ่นที่มีคุณค่า และมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้”

แหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ นับว่าเป็น

แหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตประเภทหนึ่งที่มีคุณค่าและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ และโบราณคดี ซึ่งถือเป็นแหล่งรวบรวมความรู้ในรูปแบบของสถานที่ให้คุณค่าทางศิลปวัฒนธรรม และประเพณี อันส่งเสริมให้ประชาชนได้รับการเรียนรู้ตลอดชีวิต ในบทความนี้จะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ของไทยและสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งจะแสดงให้เห็นองค์ความรู้ นวัตกรรมและบทสรุปความสำเร็จของแหล่งการเรียนรู้ของทั้งสองประเทศ เพื่อพัฒนาสู่การเป็นแหล่งเรียนรู้ต้นแบบและสามารถยกระดับการพัฒนาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ต้นแบบระดับนานาชาติต่อไป

ที่ผ่านมา สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ได้ยึดแนวทางการส่งเสริมการจัดตั้งแหล่งเรียนรู้โดยมีการสรรหาและคัดเลือกแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตต้นแบบประเภทต่าง ๆ ๒ ครั้ง รวมจำนวน ๖๕ แหล่งใน ๔ ภูมิภาค ทั้งนี้ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ มีการศึกษาการพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ กรณีศึกษาแหล่งโบราณคดีบ้านโป่งมะนาวและศูนย์ข้อมูลประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ไทย - เนเธอร์แลนด์ (บ้านฮอลันดา) ในจังหวัดลพบุรี และพระนครศรีอยุธยา

๒. แหล่งการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ไทย

❀ แหล่งโบราณคดีบ้านโป่งมะนาว (Ban Pongmanao Archaeological Site) : ร่องรอยชุมชนสมัยก่อนประวัติศาสตร์

แหล่งโบราณคดีบ้านโป่งมะนาว จังหวัดลพบุรี เป็นแหล่งโบราณคดีมนุษย์สมัยก่อนประวัติศาสตร์ยุคเหล็ก อายุประมาณ ๑,๕๐๐ - ๓,๕๐๐ ปี (ประมาณยุคบ้านเชียงตอนปลาย)

ภาพจาก : <http://www.sac.or.th/databases/archaeology/archaeology/บ้านโป่งมะนาว>

ภาพจาก : http://www.sac.or.th/databases/museumdatabase/review_inside_image_tags.php

องค์ความรู้ที่ได้จากบ้านโป่งมะนาว คือ หลักฐานทางโบราณคดีที่ขุดค้นพบ ได้แก่ พื้นที่ฝังศพของคนและโครงกระดูกคนสมัยก่อนประวัติศาสตร์ไม่ต่ำกว่า ๑๒๐ โครง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสุสานสมัยก่อนประวัติศาสตร์มีขนาดใหญ่ สะท้อนให้เห็นนัยว่า สังคมของบ้านโป่งมะนาวมีความซับซ้อนในระดับหนึ่ง สมาชิกมีสิทธิและอำนาจแตกต่างกัน โครงกระดูกที่ขุดค้นพบมีทั้งโครงกระดูกของเด็กและผู้ใหญ่ ทั้งเพศหญิงและชาย โดยถูกจัดวางให้อยู่ในท่านอนหงายเรียงรายกัน ช่าง ๆ พบสิ่งของเครื่องใช้ อาทิ ภาชนะดินเผา ขวานหินขัด เครื่องมือเหล็ก ลูกปัดหิน กำไลข้อมือจากเปลือกหอยทะเล เครื่องประดับหน้าอก

การปลงศพ เป็นการปลงศพคนที่เสียชีวิตทุกเพศทุกวัย และการปลงศพแบบพิเศษที่ใช้กับศพเด็กทารกที่เสียชีวิตเมื่อคลอดหรืออยู่ในครรภ์

บทสรุปความสำเร็จปัจจุบัน เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญและมีชื่อเสียงของจังหวัด มีการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์สถานชุมชนบ้านโป่งมะนาว และการจัดแสดงหลุมขุดค้นทางโบราณคดี (Site museum) โดยมีมัคคุเทศก์และยุวมัคคุเทศก์อาสา บริการนำชมและบรรยายทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตลอดจนการเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น เป็นเส้นทางท่องเที่ยวทางธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรม เช่น เขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ แหล่งโบราณคดีซำจำปาและป่าจำปาลีรินธร น้ำตกสวนมะเดื่อ เป็นต้น

ภาพจาก : <http://www.lopburitavel.com/page-108>

องค์ความรู้ด้านการตั้งถิ่นฐาน การดำรงชีวิต และสภาพสังคมบ้านโป่งมะนาว คือ เลือกพื้นที่ตั้งชุมชนบนที่ดอนหรือเนินดินที่อยู่ติดกับลำน้ำ ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นชุมชนเกษตรกรรม ดังหลักฐานที่พบ คือ ชิ้นส่วนเคลือบข้าวในเศษภาชนะดินเผา นอกจากนี้ แสดงให้เห็นถึงองค์ความรู้ด้านประเพณีและความเชื่อที่เด่นชัด คือ

ภาพจาก : <https://pantip.com/topic/30768756>

❀ บ้านฮอลันดา (Baan Hollanda) : สถานีการค้าเก่า จากซากปรักหักพังสมัยใหม่

“บ้านฮอลันดา” หรือศูนย์ข้อมูลประวัติศาสตร์ ความสัมพันธ์ไทย - เนเธอร์แลนด์ เดิมเรียกกันว่า หมู่บ้านฮอลันดา ชุมชนการค้าชาวต่างชาติสมัยอยุธยา ซึ่งมาเจริญสัมพันธ์ไมตรีในสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จนกระทั่งสมเด็จพระเจ้าปราสาททองได้

ภาพจาก : <http://ayuthayajourney.com/2017/03/11/3-หมู่บ้านนาชาติ-สมัย>

พระราชทานที่ดินผืนใหญ่ในการก่อตั้งสถานีการค้าติดแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นการตอบแทนที่ให้ความช่วยเหลือทางการทหาร

องค์ความรู้จากแหล่งการเรียนรู้บ้านฮอลันดา คือ ข้อมูลทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม การเข้ามาตั้งถิ่นฐานการค้า และวิถีความเป็นอยู่ของชาวฮอลันดาในประเทศไทย สถานีการค้าบริษัท Dutch East India Company สถาปัตยกรรมบ้านฮอลันดา รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างสังคมสยาม ราชสำนักชุมชนชาวฮอลันดาและเชื้อชาติอื่น

บทสรุปความสำเร็จ ปัจจุบันพื้นที่บ้านฮอลันดาถือเป็นแหล่งการเรียนรู้พิพิธภัณฑ์สมัยใหม่ จัดตั้งเป็นศูนย์ข้อมูลประวัติศาสตร์เพื่อการศึกษาและเรียนรู้เกี่ยวกับสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศไทยและเนเธอร์แลนด์

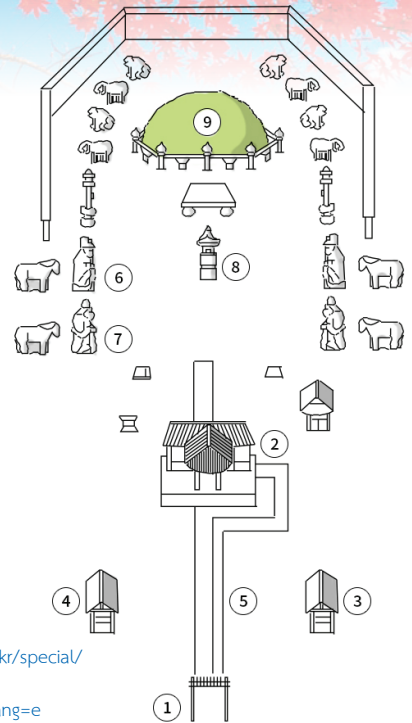

ภาพจาก : http://english.visitkorea.or.kr/enu/CU/CU_EN_8_9_7_1.jsp

๓. แหล่งการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์เกาหลีใต้

❀ สุสานหลวงราชวงศ์โชซอน (Royal Tombs of the Joseon Dynasty - 조선의 왕릉)

สุสานหลวงราชวงศ์โชซอน เป็นสุสานที่ฝังพระศพของกษัตริย์และพระราชวงศ์ของเกาหลีที่ได้รับการดูแลรักษาเป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่ล้ำค่าทางประวัติศาสตร์และหลักฐานทางวัฒนธรรม

ภาพจาก : <http://world.kbs.co.kr/special/unesco/contents/excellent/e9.htm?lang=e>

อันโดดเด่นประเภทสิ่งก่อสร้างซึ่งเป็นตัวแทนของการพัฒนาทางวัฒนธรรมในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ตลอดจนมีความคิดหรือความเชื่อที่มีความโดดเด่นทางประวัติศาสตร์ ประกอบไปด้วยสุสานทั้งหมด ๔๐ สุสานกระจายตัวอยู่ในพื้นที่ ๑๘ แห่ง

องค์ความรู้ทางวัฒนธรรมที่เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ คือ สถาปัตยกรรมและโครงสร้างการจัดวางของสุสานที่มีความลึกซึ้งและความประณีตทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย ① องชัลมุน เป็นประตูสี่แดงทรงกระบอก ② ช็องจាក់ พื้นที่สำหรับใช้ในการรำลึก ③ ชูบ็อกบัง พื้นที่สำหรับเจ้าหน้าที่เฝ้าหลุมพระบรมศพ ④ ชูรากัน ที่ตั้งอาหารเตรียมการสำหรับรำลึก ⑤ ชัมโด แนวทางเดินหินนำไปสู่ช็องจាក់ ⑥ มุนอินชอก รูปปั้นนักปราชญ์ ⑦ มูอินชอก รูปปั้น

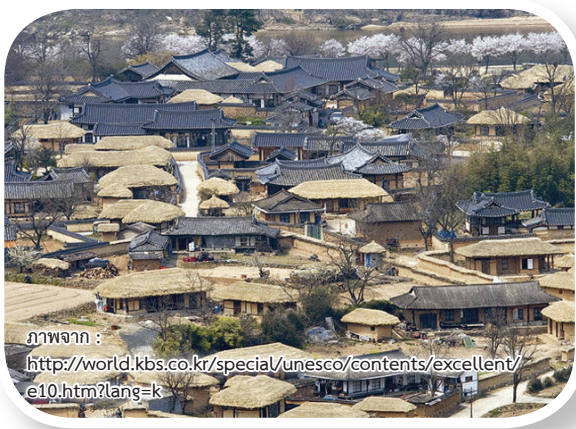
ภาพจาก : <http://www.k-heritage.tv/brd/board/275/L/CATEGORY/327/menu/253?brdCodeField=CATEGORY&brdCodeValue=327&bbldx=1644&brdType=R>

นักปราชญ์ ⑧ จังมย็องด็อง ประทีปอำนวยการความสะอาดในการนมัสการและสวดมนต์แด่ดวงพระวิญญูญาณ

๑) บงบุน ที่ประดิษฐานพระบรมศพของกษัตริย์หรือราชินี อาจเรียกว่า “นิงชิม” หรือ “นิงซัง”

องค์ความรู้ด้านภาษา คือ คำเรียกระดับของสุสาน ๑) “นิง” (甕) ใช้เรียกสุสานของกษัตริย์ ราชินี พระราชวงศ์ที่มีเกียรติเทียบเท่ากษัตริย์ ๒) “วอน” (원) ใช้เรียกสุสานของพระราชบิดาและพระราชมารดาของกษัตริย์ รัชทายาทและพระชายารัชทายาท ๓) “มโย” (묘) ใช้เรียกสุสานพระราชวงศ์อื่น ๆ รวมทั้งกษัตริย์ พระมเหสี และพระสนมที่ถูกปลด

บทสรุปความสำเร็จของแหล่งการเรียนรู้สุสานราชวงศ์โซซอน มรดกทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์การยูเนสโก (UNESCO) ในปี ๒๐๐๙ (พ.ศ. ๒๕๕๒)

ภาพจาก : <http://world.kbs.co.kr/special/unesco/contents/excellent/e10.htm?lang=k>

๑๒ หมู่บ้านประวัติศาสตร์ฮายเวียงดง (Historic Villages of Korea: Hahoe and Yangdong - 하회·양동 역사마을)

หมู่บ้านประวัติศาสตร์ฮายเว และยงดงเป็นหมู่บ้านเกาหลีโบราณมีอายุมากกว่า ๖๐๐ ปีเป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของเกาหลีใต้

องค์ความรู้ที่น่าสนใจของหมู่บ้านฮายเวและยงดง คือ ลักษณะสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมการก่อสร้างบ้านซึ่งทำจากดินเผา หินและฝาง ทุกบ้านจะมีศาลเจ้าครอบครัว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในสมัยราชวงศ์โซซอน จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องตั้งศาลเจ้าที่บ้าน สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมขงจื้อที่โดดเด่น

ด้านทรัพยากรธรรมชาติหมู่บ้านแห่งนี้มีความอุดมสมบูรณ์และมีทัศนียภาพที่งดงาม รายล้อมไปด้วยภูเขาและหน้าน้ำออกสู่แม่น้ำ ประชาชนในหมู่บ้านทำอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก

บทสรุปความสำเร็จของแหล่งการเรียนรู้หมู่บ้านฮายเวียงดง มรดกทางวัฒนธรรมได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์การยูเนสโก (UNESCO) ในปี ๒๐๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓) และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีเสน่ห์อันน่าหลงใหลของนักท่องเที่ยวและใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำละครเกาหลีหลากหลายเรื่องอีกด้วย

๔. unarup

ภาพจาก : <http://world.kbs.co.kr/special/unesco/contents/excellent/e10.htm?lang=k>

การพัฒนาศักยภาพคนทุกช่วงวัยและการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้เป็นยุทธศาสตร์สำคัญภายใต้วิสัยทัศน์ของแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙ ที่มุ่งให้ “คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ” ทั้งนี้ การศึกษาหรือการเรียนรู้มิได้เกิดขึ้นเฉพาะในโรงเรียนหรือในสถาบันการศึกษาเท่านั้น แต่สามารถเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ การดำเนินชีวิต สังคมและสิ่งแวดล้อม ฯลฯ ดังนั้น “แหล่งการเรียนรู้” จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้บุคคลสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องไปตลอดชีวิต เพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเอง พัฒนาคุณภาพชีวิต และปรับตัวได้เท่าทันกับความเปลี่ยนแปลงในยุคประเทศไทย ๔.๐ และโลกศตวรรษที่ ๒๑

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (ร่าง) รายงานการพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ ภูมิศึกษาแหล่งโบราณคดี บ้านโป่งมะนาวและศูนย์ข้อมูลประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ไทย-เนเธอร์แลนด์ (บ้านฮอลันดา)

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๔๘). รายงานการวิจัยการจัดการเรียนรู้ของแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต : พิพิธภัณฑฯ. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

Korea tourism organization. (2017). World Cultural Heritage Sites. สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๑. จาก <http://english.visitkorea.or.kr>

การยกระดับคุณภาพ และมาตรฐานวิชาชีพครู :

ประเด็นที่ท้าทายในการปฏิรูปการศึกษา

วิกฤติการศึกษาไทย

ในระยะ ๑๐ ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษามาอย่างต่อเนื่อง ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑ ได้มีการสนับสนุนงบประมาณเพื่อการศึกษา จำนวน ๕๒๖,๔๔๙.๑ ล้านบาท คิดเป็น ๓.๓ % ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP: Gross Domestic Product) นับเป็นชาติที่ลงทุนด้านการศึกษาสูงเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก แต่การศึกษาไทยยังคงมีปัญหาในด้านคุณภาพที่ยังไม่สามารถแข่งขันได้ในเวทีระดับนานาชาติ ปัญหาการศึกษาไทยไม่ใช้การขาด “ทรัพยากร” แต่เป็นการขาด “ประสิทธิภาพ” ในการใช้ทรัพยากรอันเนื่องมาจากการขาด “ความรับผิดชอบ” (Accountability) ของระบบการศึกษาต่อนักเรียนและผู้ปกครอง หนึ่งในปัจจัยซึ่งต้องรับผิดชอบต่อการแก้ไขปัญหาคอนภาพการศึกษาไทยคือ “ครู” ซึ่งเป็นบุคลากรสำคัญในการยกระดับและพัฒนาคุณภาพการศึกษาชาติ

สถานภาพการผลิตครู

ปริมาณและคุณภาพของครูไทยได้ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาที่ลดต่ำลง แม้อัตราส่วนปริมาณครูในภาพรวม ครูทั้งประเทศจะไม่ขาดแคลนเมื่อคำนวณตามอัตราส่วนครูต่อนักเรียน แต่ยังคงมีความขาดแคลนครูในบางสาขาวิชา เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษและครูภาษาไทย และครูส่วนใหญ่กระจุกตัวในเขตเมือง แต่ในเขตชนบทบางพื้นที่ยังมีครูไม่ครบชั้น สถานการณ์การผลิตครู ที่ผ่านมามีครูไม่ครบชั้น สถานการณ์การผลิตครู ที่ผ่านมามีวิชาชีพครูยังไม่ได้เป็นวิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับของสังคมในระดับสูงสุด ส่งผลให้ไม่สามารถดึงดูดและคัดเลือกคนเก่งเข้ามาเรียนครูได้ แต่สถาบันผลิตครูหลายแห่งได้รับนักศึกษาเข้าเรียนครูมากเกินความต้องการ เกิดภาวะครูล้นตลาด

ข้อมูลสัดส่วนการผลิตครูของสถาบันผลิตครูพบว่า สถาบันผลิตครูที่มีสัดส่วนการผลิตครูมากที่สุด

๓ ลำดับแรก คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏมากที่สุด คือ ร้อยละ ๖๓.๖๘ รองลงมา คือ มหาวิทยาลัยของรัฐ ร้อยละ ๑๓.๒๙ และ สถานศึกษานอกสังกัดกระทรวง ศึกษาธิการ ร้อยละ ๙.๙๖ ตามลำดับ

คุณภาพคณาจารย์ในสถาบันผลิตครูและ ปัญหาอุปสรรคในการผลิตครู

ในปัจจุบัน ประเทศไทยไม่มีสถาบันผลิตครู โดยตรง เนื่องจากทุกสถาบันที่เคยเป็นสถาบันหลักในการผลิตครูได้แปรสภาพเป็นมหาวิทยาลัยสมบูรณ์แบบ (Comprehensive University) คณาจารย์และบุคลากร ส่วนใหญ่ในคณะครุศาสตร์ / ศึกษาศาสตร์ ได้โอนย้าย ไปสังกัดคณะที่เปิดใหม่ เช่น คณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ ทำให้ คณะครุศาสตร์ / ศึกษาศาสตร์ ซึ่งเดิมมีสถานภาพ เป็นสถาบันกลายเป็นเพียงคณะหนึ่งของมหาวิทยาลัย จึงขาดแคลนอัตรากำลังอาจารย์และขาดความเข้มแข็ง ในการผลิตครูในสาขาวิชาเอกต่าง ๆ

การผลิตครูที่ผ่านมาพบปัญหาอุปสรรค หลายประการ ทั้งด้านนโยบายที่ขาดความต่อเนื่อง เพราะนโยบายการผลิตครูมีการเปลี่ยนแปลงตาม นโยบายของนักการเมือง รัฐลงทุนเพื่อการผลิตครูต่ำ

การผลิตครูไม่ตรงกับความต้องการการใช้งานจริง มีปริมาณเกินความต้องการในบางสาขาและขาดแคลน ในบางสาขาวิชา ขาดข้อมูลการใช้ครูตามสภาพจริงและ ขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานผู้ผลิตครูและ ผู้ใช้ครู ขาดแคลนคณาจารย์ที่เชี่ยวชาญในการผลิตครู ทำให้บัณฑิตครูขาดสมรรถนะที่จำเป็นที่จะออกไปเผชิญ กับสถานการณ์จริงที่โรงเรียน ระบบการฝึกประสบการณ์ ของนักศึกษาครูยังไม่มีคุณภาพ ทฤษฎีที่นักศึกษาครู เรียนในห้องเรียนกับสถานการณ์จริงที่โรงเรียนยังไม่ สอดคล้องกัน คณาจารย์ในสถาบันผลิตครู (ครูของครู) บางสถาบันยังขาดมุมมองที่รอบด้าน ไม่มีกิจกรรม ที่ส่งเสริมให้คณาจารย์ได้เรียนรู้ประสบการณ์จาก สถานการณ์จริงในโรงเรียนที่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น เรื่องจิตวิทยาของนักเรียนแต่ละช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพสังคม สภาพชุมชนท้องถิ่น สภาพห้องเรียนที่มีขนาดแตกต่างกันทั้งในบริบทเมือง และชนบท ขนาดโรงเรียนที่มีขนาดเล็กลงครูต้องสอน หลายชั้นในหลายสาระการเรียนรู้แต่หลักสูตรการผลิตครู ไม่ได้เตรียมนิสิตเพื่อออกไปเผชิญสภาพปัญหาในเรื่อง ที่กล่าวมา มาตรฐานวิชาชีพครูของไทยยังมีจุดบกพร่อง โดยมีการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพแต่ยังไม่มีการกำหนด ตัวชี้วัด ฯลฯ

ไม่ใช่สื่อการสอน ครูส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักสูตร และการแปลงหลักสูตรไปสู่การเรียนการสอน ครูขาดขวัญกำลังใจในการทำงาน เนื่องจากครูได้รับมอบหมายให้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ครูไม่มีความถนัด การไม่ได้รับความสำคัญในกรณีที่ไม่ได้สอนกลุ่มสาระหลัก และต้องทำงานหนักไม่มีเวลาพัก เกิดความเบื่อหน่ายท้อแท้ ไม่มีความก้าวหน้าในวิชาอาชีพ ครูขาดการนิเทศ ติดตามและประเมินผลการพัฒนา การพัฒนาอบรมครูไม่สอดคล้องกับความต้องการของครู โดยการพัฒนาอบรมครูส่วนใหญ่เป็นการอบรมตามที่หน่วยงานต้นสังกัดเป็นผู้กำหนด

สภาพปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานของครู

การปฏิบัติงานของครูมีปัญหาในทางปฏิบัติหลายประการ ได้แก่ ครูผู้สอนไม่ได้จบการศึกษาในวิชาเอกที่สอนโดยตรง ครูมีภาระงานมาก มีภาระงานอื่นที่ต้องรับผิดชอบหลายงาน เช่น งานธุรการ งานการเงิน งานพัสดุ เป็นต้น ครูมีศักยภาพไม่เพียงพอต่อการจัดการเรียนการสอนไม่ลุ่มลึกในเนื้อหาวิชาที่สอนซึ่งมีสาเหตุมาจากครูขาดประสบการณ์ในการสอนและไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ครูต้องสอนหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้ ทำให้ไม่สามารถเตรียมการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูใช้เวลาในการทำผลงานวิชาการมากทำให้สนใจการสอนน้อยลง ครูสอนโดย

ภาวะการขาดแคลนครูและความต้องการครู

แม้ว่าจำนวนครูในภาพรวมดูเหมือนจะไม่ใช่ขาดแคลน แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วจะพบว่าจำนวนครูส่วนใหญ่จะกระจุกอยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ และในเขตเมือง แต่โรงเรียนในชนบทห่างไกลยังประสบปัญหาขาดแคลนครูอยู่จำนวนมาก

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๒ จะมีภาวะความต้องการครูในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมากที่สุด เนื่องจากในช่วงดังกล่าวมีครูที่เกษียณอายุมากที่สุด เพื่อทดแทนอัตราเกษียณอายุราชการ

ระบบการบริหารงานบุคคลของครู : ปัญหาที่เรื้อรังยาวนาน

ปัญหาการบริหารงานบุคคลมีประเด็นสำคัญ คือ การกำหนดอัตรากำลัง มาตรฐานกำหนดตำแหน่งครูและบุคลากรทางการศึกษา ยังขาดความชัดเจน การคัดเลือกคนเข้ารับราชการครู ที่ผ่านมามีประสบการณ์หลายด้าน การทดลองปฏิบัติงานของครู ที่เริ่มเข้าสู่วิชาชีพขาดมาตรฐานในการดำเนินงาน ขาดระบบที่เลี้ยงผู้ชี้แนะที่ดี การพัฒนาครูประจำการ ยังไม่เชื่อมโยงกับคุณภาพนักเรียนและวิทยฐานะที่ได้รับ ระบบการเสริมสร้างขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน ไม่ส่งเสริมการทำหน้าที่ให้เกิดประสิทธิภาพการทำงาน

เพิ่มขึ้น ระบบวิทยฐานะ หลักเกณฑ์และวิธีการประเมิน เพื่อให้มีวิทยฐานะยังไม่เหมาะสมกับภาระหน้าที่ ระบบการย้าย / โอน / เลื่อน / แต่งตั้งครู ยังคงมีระบบอุปถัมภ์หรือพวกพ้องในการให้ผลประโยชน์ เรียกรับสินบน เรียกรับเงินจากครู ระบบการแต่งตั้งโยกย้ายไม่มีความโปร่งใส ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมและขาดธรรมาภิบาล การเข้าสู่ตำแหน่งผู้บริหารทุกระดับ ได้ผู้บริหารที่ขาดประสบการณ์และขาดภาวะผู้นำ โดยเฉพาะการเป็นผู้นำทางวิชาการ ขณะเดียวกันมีปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการบริหารจัดการในระบบ

การศึกษาของประเทศ มีความขัดแย้งระหว่างหน่วยงานในเรื่องบทบาทหน้าที่ในการบริหารงานบุคคล คือ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ที่รอการแก้ไขจากผู้กำหนดนโยบายทางการศึกษา

ความท้าทายสำหรับประเทศไทยในการยกระดับคุณภาพและมาตรฐานวิชาชีพครู

๑) การยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการผลิตครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา

ประเด็นที่ท้าทายคือ ๑) การจัดทำมีกลไกกำหนดนโยบายและแผนระบบการผลิต พัฒนาครูที่มีความเข้มแข็ง กลไกสามารถกำหนดนโยบายด้านการผลิตและพัฒนาครูที่ก้าวทันความเปลี่ยนแปลง ตอบสนองความต้องการใช้ครูทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในระยะ ๒๐ ปีข้างหน้า สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ยุทธศาสตร์ประเทศไทย ๔.๐ และแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๗๙ ๒) การผลิตครูจะต้องก้าวพ้นกับดัดรูปแบบการผลิตครูแบบเดิม ๆ เพื่อให้ทันกับสถานการณ์โลกที่กำลังเปลี่ยนแปลง มีการวางระบบการคัดเลือกผู้เข้าเรียนครู สามารถดึงดูดคนดี เก่ง และมีความศรัทธาในวิชาชีพเข้ามาเป็นครูฐานข้อมูลครูในเรื่องความต้องการครูในแต่ละช่วงเวลา ต้องมีความชัดเจน หน่วยผลิตครูและผู้ใช้ครูต้องร่วมมือกันในการวางแผนการผลิตครูที่ตรงกับความต้องการทั้ง

ในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ๓) ต้องเร่งส่งเสริมสนับสนุนให้สถาบันผลิตครูมีความเข้มแข็ง มีคุณภาพและมาตรฐานสูงในสาขาวิชาที่เชี่ยวชาญ มีรูปแบบการผลิตครูที่มีคุณภาพสูง (High Performance Teacher) มีมาตรฐาน ได้รับการยอมรับทั้งในและต่างประเทศ หลักสูตรการผลิตครูสามารถสร้างสมรรถนะนักศึกษาครูให้สามารถรับมือกับสภาพชั้นเรียนทั้งในบริบทในเมืองและนอกเมืองที่มีความแตกต่างกัน สถาบันผลิตครูต้องผลิตครูที่มีความเป็นผู้นำ สามารถสร้างนวัตกรรมได้

๒) การยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา

ประเด็นที่ท้าทายคือ การพัฒนาระบบและรูปแบบการพัฒนาครูของไทยให้มีคุณภาพสูงสามารถเพิ่มสมรรถนะครูให้เป็น High Performance Teacher เพื่อเสริมสร้างประเทศตามยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี และยุทธศาสตร์ประเทศไทย ๔.๐ รูปแบบการพัฒนาครูมีความหลากหลาย ครูสามารถเข้าถึงวิธีการพัฒนาได้อย่างทั่วถึง และการพัฒนาครูส่งผลที่แท้จริงต่อประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนของครู

๓) การยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของระบบการบริหารงานบุคคลครูและบุคลากรทางการศึกษา

ประเด็นที่ท้าทายคือ ทำอย่างไรครูจะสามารถทำงานได้อย่างมีความสุข ระบบการใช้ครูเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คุ่มค่า ครูสามารถปฏิบัติงานในหน้าที่

ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ และครูที่ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพมีศักดิ์ศรีดำรงไว้ซึ่งความรู้ ความสามารถ ความชำนาญการ หรือความเชี่ยวชาญในตำแหน่ง และวิทยฐานะที่ได้รับ มีระบบเงินเดือนค่าตอบแทน และสวัสดิการที่จูงใจให้เป็นคนดี เก่งศรีทธาต่อวิชาชีพครู และเลือกเข้าสู่วิชาชีพครู ระบบบริหารงานบุคคลมีความ ยุติธรรม โปร่งใส และมีคุณธรรม

บรรณานุกรม

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๕๕). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕. กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (๒๕๕๗). เอกสารนำเสนอ เรื่อง กรอบการพัฒนาระบบการผลิตครูไทย (นำเสนอในการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนาครู ครั้งที่ ๑/๒๕๕๗ วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๗).
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (๒๕๕๘). เอกสารประกอบการประชุมสัมมนา เรื่อง การปฏิรูประบบการผลิตและพัฒนาครูในอนาคต : ปัญหาและการแสวงหาแนวทางแก้ไข (นำเสนอในการประชุมเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ณ ห้องประชุมกมลมาศ ชั้น ๖ โรงแรมเดอะสุโกศล กรุงเทพมหานคร).
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (๒๕๕๘). เอกสารประกอบการประชุมระดมความคิด เรื่อง การเปลี่ยนแปลงการครุศึกษาสำหรับครูในอนาคต Transforming Teacher Education for Future Teachers. (นำเสนอในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ณ ห้องกรุงธนบอลรูม ชั้น ๓ โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร).
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๙). สถานภาพการผลิตและพัฒนาครูในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : บริษัทพริกหวาน จำกัด.

- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๘). รายงานสรุปสถานะการขาดแคลนครูในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร : พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๑). ผลการติดตามและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร : พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๒). สภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร : วี.ที.ซี. คอมมิวนิเคชั่น.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๓). รายงานการวิจัยและพัฒนานโยบายการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๕). รายงานการวิจัยและพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูและผู้บริหารสถานศึกษาแบบใช้โรงเรียนเป็นฐานในโรงเรียนขนาดเล็ก ระยะที่ ๑. กรุงเทพมหานคร : พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๖). การวิจัยพัฒนาเพื่อส่งเสริมสถาบันผลิตครูสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ : กรอบการจัดกลุ่มคุณภาพสถาบันผลิตครูสำหรับประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : วี.ที.ซี.คอมมิวนิเคชั่น.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๖). รายงานการวิจัยและพัฒนารูปแบบการพัฒนาครูและผู้บริหารสถานศึกษาแบบใช้โรงเรียนเป็นฐานในโรงเรียนขนาดเล็ก ระยะที่ ๒. กรุงเทพมหานคร : พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (๒๕๕๖). บทวิเคราะห์สถานภาพการพัฒนาครูทั้งระบบและข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาครูเพื่อคุณภาพผู้เรียน. กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.

กฎหมาย
นวัตกรรม
มาร์ต หิรัญศรี
สำนักพัฒนากฎหมายการศึกษา

ภาพจาก : <https://shytyblog.files.wordpress.com/>

การปฏิรูปการศึกษา ภายใต้การปฏิรูปประเทศของรัฐบาล

นายกรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา

ด้วยคณะรักษาความสงบแห่งชาติเข้ามาบริหารประเทศ ตั้งแต่ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ การยกระดับและการพัฒนาคุณภาพการศึกษาถือเป็นภารกิจสำคัญ ถูกกำหนดให้เป็นเจตนารมณ์ประการหนึ่งในการเข้ามาบริหารประเทศ และเป็นหนึ่งในสิบเอ็ดเรื่องที่ต้องมีการปฏิรูป ต่อมาเมื่อมีการจัดตั้งรัฐบาล โดยการนำของ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เข้ามาบริหารประเทศ ภายใต้วิสัยทัศน์ **“ประเทศไทย มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน”** การจัดการศึกษาเป็นภารกิจในการบริหารราชการแผ่นดินที่คณะรัฐมนตรีได้กำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดินไว้สิบเอ็ดด้าน ซึ่งด้านการศึกษาจัดเป็นภารกิจหลักสำคัญประการหนึ่งนั้น โดยระบุไว้ที่นโยบายข้อสี่ **“การศึกษาและเรียนรู้ การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม”**^๑ และรัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย ได้กำหนดไว้ใน มาตรา ๒๕๘ จ.ด้านการศึกษา (๑) (๒) (๓) และมาตรา ๒๖๑ วรรคหนึ่ง มุ่งเน้นให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ โดยมีเป้าหมายหลักในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเรียนรู้ของคนไทย เพิ่มโอกาสทางการศึกษาและเรียนรู้อย่างทั่วถึงและ

มีคุณภาพ รวมถึงส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของสังคมในการบริหารและจัดการศึกษา

ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๐ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน ๒๕ ท่าน โดยมีศาสตราจารย์กิตติคุณ นายแพทย์จรัส สุวรรณเวลา เป็นประธานกรรมการ^๒ และคณะกรรมการอิสระฯ ดังกล่าว ได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการขึ้นอีก ๑๐ คณะ^๓ ดังนี้

๑) คณะอนุกรรมการเด็กเล็ก มีหน้าที่ดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย และต้องดำเนินการให้เด็กเล็กได้รับการดูแลและพัฒนา ก่อนเข้ารับการศึกษาตามวรรคหนึ่ง เพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วยตามรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง

^๑ <http://backoffice.onec.go.th/uploaded/Category/plan/Policy-Prayoot๒๙.pdf>
^๒ คำแถลงนโยบายรัฐบาลของคณะรัฐมนตรี ข้อ ๔ การศึกษาและเรียนรู้ การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
^๓ ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๐
 เอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา ครั้งที่ ๑/๒๕๖๐
 ข้อ ๒.๒ บทบาทคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษาตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๖๐

๒) คณะอนุกรรมการกองทุน มีหน้าที่ดำเนินการจัดตั้งกองทุน ตามรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๕๔ วรรคหก ให้แล้วเสร็จ ภายใน ๑ ปี และมาตรา ๒๕๘ จ. ด้านการศึกษา (๒) เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในการศึกษา เสริมสร้างและพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพครู และให้ผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการศึกษาตามความถนัดของตน

๓) คณะอนุกรรมการครูและอาจารย์ มีหน้าที่จัดให้มีกลไกและระบบการผลิต คัดกรอง และพัฒนาผู้ประกอบวิชาชีพครูและอาจารย์ให้ได้ผู้มีจิตวิญญาณของความเป็นครู มีความรู้ ความสามารถอย่างแท้จริง ได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสมกับความสามารถและประสิทธิภาพการสอน ตามรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๒๕๘ จ. ด้านการศึกษา (๓)

๔) คณะอนุกรรมการการจัดการเรียนการสอน มีหน้าที่ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนทุกระดับ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถได้ตามถนัด และปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อบรรลุเป้าหมายในการปรับปรุงการเรียน การสอน โดยสอดคล้องกัน ทั้งระดับชาติและระดับพื้นที่ ตามรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๒๕๘ จ. ด้านการศึกษา (๔)

๕) คณะอนุกรรมการปฏิรูปโครงสร้างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา มีหน้าที่ปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปการศึกษาให้สอดคล้องกันทั้งในระดับชาติและระดับพื้นที่

๖) คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจศึกษาแนวทางการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการจัดการศึกษา มีหน้าที่ รวบรวม ศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล เพื่อจัดทำแนวทางการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

๗) คณะอนุกรรมการรับฟังความคิดเห็น มีหน้าที่รับฟังความคิดเห็นของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม ในประเด็นการดำเนินการของคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา และคณะกรรมการของคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา

๘) คณะอนุกรรมการสื่อสารสังคม มีหน้าที่สื่อสาร และสร้างความเข้าใจแก่ภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม ด้วยการบูรณาการสื่อสารทุกรูปแบบในประเด็นการดำเนินการของคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา และคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา

๙) คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. มีหน้าที่ รวบรวม ศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล เพื่อจัดทำแนวทางและข้อเสนอในการจัดทำพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ.

๑๐) คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจศึกษาแนวทางการจัดทำพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มีหน้าที่ รวบรวม ศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล เพื่อจัดทำ

แนวทางและข้อเสนอในการจัดทำพระราชบัญญัติ-
การศึกษาแห่งชาติ

๑๑) คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจด้านอาชีวศึกษา

มีหน้าที่ รวบรวม ศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล
เพื่อจัดทำข้อเสนอเกี่ยวกับการปฏิรูปด้านอาชีวศึกษา

ในการนี้ ถ้าหากพิจารณาจากการแต่งตั้ง
คณะอนุกรรมการทั้งหมด จะพบว่ารัฐบาลมี
ความพยายามขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาอย่าง
เป็นระบบอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
และมีความพร้อมให้ก้าวทันโลกในศตวรรษที่ ๒๑
ซึ่งผลที่จะได้รับจากการปฏิรูปในครั้งนี้ทำให้ผู้ที่ได้รับ
การศึกษาของไทยมีคุณภาพดังนี้^๔

๑. พัฒนาคุณภาพคนไทยยุคใหม่

ให้มินิสัยใฝ่เรียนรู้ ตั้งแต่ปฐมวัย สามารถเรียนรู้
ด้วยตนเองและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต
สามารถสื่อสาร คิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา ริเริ่มสร้างสรรค์
มีจิตสาธารณะ มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม
ทำงานเป็นกลุ่มได้ มีศีลธรรม คุณธรรม ค่านิยม จิตสำนึก
และภูมิใจในความเป็นไทย ก้าวทันโลก เป็นกำลังคน
ที่มีคุณภาพ มีทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็น สมรรถนะ
ความรู้ ความสามารถทำงาน มีประสิทธิภาพ มีโอกาส
เรียนรู้อย่างเท่าเทียมเสมอภาค

๒. พัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่

เป็นผู้เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
เป็นวิชาชีพที่มีคุณค่า มีระบบ กระบวนการผลิต และ
พัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา
ที่มีคุณภาพมาตรฐานเหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพ
ชั้นสูง สามารถดึงดูดคนเก่งและดี มีใจรักมาเป็นครู
อย่างต่อเนื่อง มีสภาพวิชาชีพที่เข้มแข็ง บริหารจัดการ
ตามหลักธรรมาภิบาลให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี

๓. พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ ยุคใหม่

พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้
ทั้งในระบบ นอกกระบบและแหล่งเรียนรู้ตามอัธยาศัย
เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

๔. พัฒนาการบริหารจัดการใหม่

เน้นการกระจายอำนาจสู่สถานศึกษา เขตพื้นที่
การศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้ง
การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองชุมชน เอกชน และ
ทุกภาคส่วน มีระบบการบริหารจัดการตามหลัก
ธรรมาภิบาล มีความโปร่งใส เป็นธรรมตรวจสอบได้
มีการนำระบบและวิธีการบริหาร จัดการแนวใหม่ ควบคู่
กับการสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง การบริหารจัดการ
การเงินและงบประมาณที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้
ผู้เรียนมีสิทธิ์เลือกรับบริการ

สรุป แนวคิดการปฏิรูปการศึกษาในครั้งนี้
ไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะมีหลายรัฐบาลที่ผ่านมาพยายาม
จะดำเนินการมาแล้ว แต่ด้วยปัจจัยต่าง ๆ ทำให้
ไม่ประสบความสำเร็จ แต่รัฐบาลชุดนี้ที่พร้อมไปด้วย
ประสบการณ์ของการปฏิรูปจากรัฐบาลหลาย ๆ ชุด
ที่ผ่านมา บุคลากรที่มีประสบการณ์ อำนาจ
ทางการปกครอง และที่สำคัญ คือ การตกผลึกของ
ปัญหาที่ประชาชนที่เห็นพร้อมต้องกัน ซึ่งทั้งหมดนี้
ทำให้การปฏิรูปการศึกษาประสบความสำเร็จ
และประชาชนสามารถปรับตัวให้เท่าทันยุคสมัย
ที่เปลี่ยนแปลงในโลกศตวรรษที่ ๒๑ ต่อไป

ช่องทางร้องเรียน/ร้องทุกข์ ลกค.

หากท่านมีข้อร้องเรียนเกี่ยวกับ
การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ
ของเจ้าหน้าที่

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
โปรดส่งข้อร้องเรียนมาได้ที่

E-mail : news.onec@gmail.com

หรือสายด่วนโทร : ๑๑๑๑

^๔ <https://www.kroobannok.com/๒๔๒๑๓> วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๒

หน้านี้มีรางวัล!!!

แบบสอบถามความคิดเห็น “วารสารการศึกษาไทย”

โปรดกรอกแบบสอบถามเพื่อสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) จะนำไปปรับปรุง / พัฒนาการจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์ของสำนักงานฯ ต่อไป ผู้ที่กรอกแบบสอบถามและส่งกลับมายังสำนักงานฯ ทางช่องทางใดทางหนึ่งข้างล่างนี้ จะได้รับหนังสือหรือดีวีดีสุดพิเศษจากสำนักงานฯ ค่ะ **ด่วน! จำนวนจำกัด**

ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม

๑. เพศ. หญิง ชาย ๒. อายุ ปี ๓. อาชีพ.....
๔. การศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี
๕. ท่านเคยอ่านวารสารการศึกษาไทย อ่านทุกฉบับ อ่านแทบทุกฉบับ อ่านบางฉบับ ไม่เคยอ่าน
๖. ท่านอ่านวารสารการศึกษาไทยจาก สกศ. จัดส่งให้ ห้องสมุดมหาวิทยาลัย ห้องสมุดอื่น ๆ
- โรงเรียน อื่น ๆ โปรดระบุ.....
๗. เมื่อท่านอ่านวารสารแล้วท่านรู้สึก ชอบมาก ชอบ เฉย ๆ ไม่ชอบ
- เนื่องจาก.....
๘. ท่านจะแนะนำให้ผู้อื่นอ่าน “วารสารการศึกษาไทย” หรือไม่ แนะนำ ไม่แนะนำ

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ตามความคิดเห็นที่ท่านมีต่อ “วารสารการศึกษาไทย”

ด้าน	ประเด็น	ดีมาก	ดี	พอใช้	ควรปรับปรุง	ข้อเสนอแนะ
เนื้อหา	- มีความน่าสนใจ					
	- ความรู้ที่ได้รับจากเนื้อหา					
	- มีข้อมูลใหม่ที่น่าติดตาม					
	- ภาษาที่ใช้อ่านเข้าใจง่าย					
	- สามารถนำไปใช้ประโยชน์					
	- กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ / มีส่วนร่วมหรือปฏิบัติตาม					
รูปแบบ	- มีความเหมาะสม น่าติดตาม					
	- ภาพประกอบ					
	- การจัดแบ่งคอลัมน์ / การจัดคอลัมน์ต่าง ๆ / ความทันสมัย					
	- ขนาดรูปเล่มเหมาะสม					
	- ตัวอักษร / อ่านง่าย / สีสิ้น					

เนื้อหา / คอลัมน์ที่ต้องการให้เพิ่มเติม.....

.....

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

ส่งแบบสอบถามกลับที่ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ๙๙ / ๒๐ ถ.สุโขทัย เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐
หรือ fax เบอร์ ๐ ๒๒๒๔๓ ๐๐๘๓ หรืออีเมลที่ news.onec@gmail.com

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม ๐ ๒๒๖๘ ๓๑๒๓๓ ต่อ ๑๑๒๒ โปรดกรอกชื่อ - ที่อยู่ กองบรรณาธิการจะส่งหนังสือหรือดีวีดีให้ท่าน

ชื่อ.....ที่อยู่ที่จะส่งกลับ.....

.....

สกศ. จับมือ กอปรต. ประชุมระดมความคิดเห็น ร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ ฉบับใหม่

วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๑ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) ร่วมมือกับคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปรต.) จัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อยกร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ โดยเลขาธิการสภาการศึกษา (ดร.ชัยพลกฤษ์ เสรีรักษ์) กล่าวรายงาน รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ รองประธานคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา กล่าวเปิดการประชุม และรองเลขาธิการสภาการศึกษา (ดร.ชัยยศ อิ่มสุวรรณ์) ที่ปรึกษา ด้านระบบการศึกษา (นายเฉลิมชนม์ แน่นหนา) พร้อมด้วยผู้บริหาร ข้าราชการ สกศ. เข้าร่วมประชุม ณ ศูนย์ประชุมวายุภักษ์ โรงแรมเซ็นทรา บาย เซ็นทารา ศูนย์ราชการและคอนเวนชันเซ็นเตอร์ แจ้งวัฒนะ กรุงเทพฯ

ในการประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้ รองศาสตราจารย์ นายแพทย์จิรุตม์ ศรีรัตนบัลล์ ประธานอนุกรรมการเฉพาะกิจศึกษาแนวทางการจัดทำพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้บรรยายเรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฉบับใหม่ หลังจากนั้น มีการแบ่งกลุ่มเป็น ๕ กลุ่ม คือ **กลุ่มที่ ๑** เรื่อง แนวทางการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาทักษะการดำรงชีวิต **กลุ่มที่ ๒** เรื่อง แนวทางการจัดการศึกษาตามอัธยาศัย **กลุ่มที่ ๓** เรื่อง แนวทางการจัดการศึกษาทางเลือก **กลุ่มที่ ๔** เรื่อง แนวทางการวัดและประเมินผลการจัดการศึกษา และ **กลุ่มที่ ๕** เรื่อง แนวทางการสร้างความเข้มแข็งให้สถานศึกษา

วิสัยทัศน์

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาเป็นองค์กรนำขับเคลื่อน การศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ เพื่อยกระดับ ความสามารถในการแข่งขันสู่เวทีโลก

พันธกิจ

๑. จัดทำและขับเคลื่อนนโยบาย แผน และมาตรฐานด้านการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษา รวมทั้งส่งเสริมความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา และการมีงานทำ
๒. ดำเนินงานวิจัยและส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยเพื่อจัดทำและพัฒนานโยบาย แผน และมาตรฐาน ด้านการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ
๓. ดำเนินงานติดตาม ประเมินผล และพัฒนาระบบประเมินผลด้านการจัดการศึกษาและการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์
๔. ดำเนินงานเกี่ยวกับกฎหมายด้านการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
๕. สร้างการมีส่วนร่วมในการจัดทำและขับเคลื่อนด้านการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
๖. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการองค์กรโดยใช้หลักธรรมาภิบาล

ค่านิยมของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา OEC

Obligation พันธะผูกพัน

Excellence มุ่งมั่นความเป็นเลิศ

Collaboration เชิดชูพลังความร่วมมือ

วารสารการศึกษาไทย

THAILAND EDUCATION JOURNAL

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ๙๙/๒๐ ถนนสุขุมวิท เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

โทร. ๐ ๒๖๖๘ ๗๑๒๓ ต่อ ๑๑๒๒ โทรสาร ๐ ๒๒๔๓ ๐๐๘๓ www.onec.go.th เด็กไทยในฝันโดยสภาการศึกษา

